การวิเคราะห์คำแสดงคำถาม *อะไร* ที่ให้ความหมาย *ทุกอย่าง* ในภาษาไทย

สารนิพนธ์

ของ

กานต์สินี ช่วยเพ็ญชัยภัทร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา
ตุลาคม 2553

การวิเคราะห์คำแสดงคำถาม *อะไร* ที่ให้ความหมาย *ทุกอย่าง* ในภาษาไทย

สารนิพนธ์

ของ

กานต์สินี ช่วยเพ็ญชัยภัทร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา
ตุลาคม 2553

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การวิเคราะห์คำแสดงคำถาม *อะไร* ที่ให้ความหมาย *ทุกอย่าง* ในภาษาไทย

บทคัดย่อ

ของ

กานต์สินี ช่วยเพ็ญชัยภัทร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา
ตุลาคม 2553

กานต์สินี ช่วยเพ็ญชัยภัทร. (2553). *การวิเคราะห์คำแสดงคำถาม อะไร ที่ให้ความหมาย ทุกอย่าง ในภาษาไทย*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาศาสตร์การศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุกัญญา เรืองจรูญ.

งานวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์ตัวกำหนด *ก็* และ ตัวแปร *อะไร* ที่ให้ความหมาย *ทุกอย่าง* ในประโยคความเดียว ประโยคเงื่อนไข และคุณานุประโยค และการบัญชาระหว่างตัวกำหนดกับตัวแปร ผลการวิจัยพบว่า *ก็* เป็นหน่วยคำซึ่งเป็นส่วนประกอบติดกับหน่วยคำ *อะไร* และการซ้ำคำ *อะไร อะไร* ซึ่งสามารถละได้ โดยหน่วยคำ *ก็* ต้องปรากฏและมีความหมาย *ทุกอย่าง* การวิเคราะห์นี้ สามารถอธิบายการให้ความหมาย *ทุกอย่าง* ของตัวแปร *อะไร* ได้ครอบคลุมกว่าการวิเคราะห์แบบบัญชาที่ *ก็* เป็นตัวกำหนดให้ความหมายแก่ตัวแปร *อะไร* ซึ่งไม่มีความหมายในตัวเอง ในระดับโครงสร้างรูปแทนทางความหมาย และยังพบการละเมิดกฎการบัญชาที่ตัวกำหนดต้องบัญชาตัวแปรที่ใกล้ที่สุด

AN ANALYSIS OF THE THAI WORD /ARAI/ CONSTRUED AS *EVERYTHING*

AN ABSTRACT

BY

KANSINEE CHUAYPENCHAIPAT

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the

Master of Education Degree in Educational linguistics

at Srinakharinwirote Universiry

October 2010

Kansinee Chuaypenchaipat. (2010). *An Analysis of the Thai Word /arai/ construed as "everything".* Master's Project, M.Ed. (Educational Linguistics). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Asst. Prof. Dr. Sugunya Ruangjaroon.

This paper examines the operator /kor/ and the variable /arai/ construed as *everything* in independent clauses, conditional sentences and relative clauses. I propose that the morpheme /kor/ is in adjacency to the word /arai/ and appear in a full reduplication as /arai arai/. /kor/ must always be attached to the word /arai/ to be construed as *everything*. This analysis can account for the Thai data better than the operator-variable relation analysis because the latter violates the Locality Conditions.

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์นี้ สำเร็จได้ด้วยดี เพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณา และการสนับสนุนด้วยดียิ่ง ของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุกัญญา เรืองจรูญ อาจารย์ผู้นี้ ได้เสียสละเวลาอันทรงค่าของท่านมาดูแลการจัดทำสารนิพนธ์ทุกขั้นตอนอย่างใกล้ชิด ด้วยความเอาใจใส่และมีเมตตาต่อผู้วิจัยเป็นอย่างมาก นอกจากนี้ท่านยังได้ถ่ายทอดประสบการณ์การทำงานและการวิจัย ทำให้ผู้วิจัยตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษาและการวิจัย ทั้งยังเป็นต้นแบบของครูที่ทุ่มเททั้งกำลัง แรงใจให้กับลูกศิษย์และงานด้านวิชาการอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย นอกจากนี้ท่านยังสั่งสอนผู้วิจัยให้เป็นคนดีของครอบครัว สังคม และประเทศชาติ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของท่านซึ่งไม่สามารถกล่าวเป็นคำพูดได้หมด จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงเอาไว้ ณ ที่นี้

รวมถึงอาจารย์ ดร.สุพัตรา ทองกัลยา ท่านเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาที่หาใครเทียบไม่ได้ ท่านได้ให้คำปรึกษาและดูแลสภาพจิตใจของผู้วิจัย ทั้งเรื่องเรียนและเรื่องส่วนตัวดีตลอดมา พร้อมทั้งให้คำสอนและคำแนะนำต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ทำให้สารนิพนธ์นี้สำเร็จได้

นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ญาณิสา บูรณะชัยทวี อาจารย์วรรณกานต์ ลิขิตรัตนพร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพร ปัญญาเมธีกุล และอาจารย์ Jeremy Perkins ที่ได้ให้ความรู้อันทรงค่าทางด้านภาษาศาสตร์แก่ผู้วิจัย ตลอดจนคำแนะนำ กำลังใจต่างๆ ที่มีต่อผู้วิจัยเสมอมา และจากความรู้ที่ได้รับจากอาจารย์ทุกท่าน ทำให้ผู้วิจัยสร้างกระบวนการเรียนรู้ของตนเองได้และจะนำความรู้ไปเผยแพร่ในโอกาสต่อไป

กำลังใจ น้ำใจ ตลอดจนการช่วยเหลือจากพี่ๆ เพื่อนๆ และน้องๆ ภาษาศาสตร์ทุกคน กลายเป็นแรงผลักดันให้ผู้วิจัยเข้มแข็ง และมีกำลังใจในการทำสารนิพนธ์จนสำเร็จ โดยเฉพาะเพื่อนร่วมรุ่นทั้งเก้าคน ซึ่งผู้วิจัยจะหามิตรเช่นนี้อีกไม่ได้แล้ว

ผู้วิจัยยังได้รับความกรุณาจากฝ่ายบริหารของโรงเรียนไผทอุดมศึกษาที่ได้อนุญาตให้ผู้วิจัยได้ทำงานวิจัยอย่างเต็มที่ เพื่อนร่วมงาน และกัลยาณมิตรที่โรงเรียนทุกคนที่คอยช่วยเหลือผู้วิจัยด้วยความเต็มใจในทุกด้าน และที่สำคัญเพื่อนๆ ชาวสวรรค์อนันต์วิทยารุ่น 103 ทุกคนที่คอยให้กำลังใจและลุ้นกับความสำเร็จของเพื่อนตลอดมา

และกำลังใจที่ดีที่สุดของผู้วิจัยนั่นคือ กำลังใจจากครอบครัว คุณพ่อมนัส คุณแม่รัชนี ช่วยเพ็ญ ที่ได้เล็งเห็นความสำคัญของการศึกษาและส่งเสริมให้ลูกได้รับการศึกษาที่ดี พี่สาวและน้องชาย ปารย์ และ วรรธกร ช่วยเพ็ญที่คอยหมั่นถาม ดูแลผู้วิจัยมาโดยตลอด รักและขอบคุณทุกคน

กานต์สินี ช่วยเพ็ญชัยภัทร

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	**บทนำ**	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
	ความสำคัญของการวิจัย	4
	ขอบเขตของการวิจัย	4
	นิยามศัพท์เฉพาะ	4
	สมมติฐานของการวิจัย	5
2	**เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง**	6
	คำแสดงคำถาม (Wh-expression)	6
	หน่วยคำ *ก็*	10
	ทฤษฎีกำกับและผูกยึด (Government and Binding Theory)	12
	การแสดงการวิเคราะห์คำแสดงคำถามของสุกัญญา เรืองจรูญ	22
3	**วิธีดำเนินงานวิจัย**	27
	ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย	27
	การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	27
4	**ผลการวิเคราะห์ข้อมูล**	28
	พิจารณาประโยค 3 รูปแบบ	28
	ประโยคความเดียว	28
	ประโยคเงื่อนไข	28
	คุณานุประโยค	29
5	**สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ**	36
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	36
	วิธีดำเนินการวิจัย	36
	สรุปผลการวิจัย	37
	อภิปรายผล	37
	ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป	40

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
(ต่อ)	
บรรณานุกรม	41
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์	44

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ **หน้า**

1 แผนภูมิต้นไม้อธิบายระดับโครงสร้างประโยค..... 13
2 แผนภูมิต้นไม้อธิบายระดับโครงสร้างประโยค แสดงการย้ายที่และปริวรรต 13
3 แผนภูมิต้นไม้อธิบายระดับโครงสร้างประโยคในทฤษฎีมินิมั่ลลิซึ่ม 14
4 แผนภูมิต้นไม้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรูปแทนและสรรพนามสะท้อนกับหน่วยนำ 15
5 แผนภูมิต้นไม้อธิบายการบัญชาของจุดแตกกิ่งที่เป็นส่วนประกอบพี่น้องและเครือญาติ 17
6 แผนภูมิต้นไม้อธิบายการบัญชาของจุดแตกกิ่งที่เป็นส่วนประกอบพี่น้อง 18
7 แผนภูมิต้นไม้อธิบายการบัญชาแบบสมมาตร 19
8 แผนภูมิต้นไม้อธิบายระดับโครงสร้างประโยคแสดงการปฏิเสธที่ถูกไวยากรณ์ 20
9 แผนภูมิต้นไม้อธิบายระดับโครงสร้างประโยคแสดงการปฏิเสธที่ผิดไวยากรณ์ 21
10 แผนภูมิต้นแสดงการบัญชาของหน่วยคำ *ก็* และ $Q_{[Wh]}$ ตามกฎการบัญชาของ ตัวกำหนดที่ต้องบัญชาตัวแปรที่ใกล้ที่สุดในตำแหน่งประธาน 30
11 แผนภูมิต้นแสดงการบัญชาของหน่วยคำ *ก็* และ $Q_{[Wh]}$ ตามกฎการบัญชาของ ตัวกำหนดที่ต้องบัญชาตัวแปรที่ใกล้ที่สุดในตำแหน่งกรรม 31

บัญชีตาราง

ตาราง **หน้า**

1 ตารางความสัมพันธ์ระหว่าง โพรบ และ โกล 26

บทที่ 1
บทนำ

ภูมิหลัง

ประโยคคำถามในภาษาไทยสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท คือ 1) ประเภทตอบรับปฏิเสธ 2) ประเภทตอบเนื้อความ และ 3) ประเภทให้เลือกเอา (นววรรณ พันธุเมธา. 2549) คำถามประเภทตอบรับปฏิเสธมักมีตัวบ่งชี้ประเภทตอบรับปฏิเสธ (Yes-no markers) เช่น *ไหม ใช่ไหม หรือ หรือเปล่า หรือยัง* ปรากฏหลังประโยค (Bhamoraput. 1972) ดังตัวอย่างในข้อมูลภาษา (1 – 2)

(1) ก. คุณจะไปพัทยากับฉัน<u>ไหม</u>
ข. คุณเป็นเพื่อนของเล็ก<u>ใช่ไหม</u>

(2) ก. คุณทำงานอยู่<u>หรือ</u>
ข. เมื่อวานคุณทำงาน<u>หรือเปล่า</u>
ค. คุณกินข้าว<u>หรือยัง</u>

คำตอบที่ได้จากประโยคที่ (1 ก.) คำตอบที่เป็นไปได้คือ *ไป* หรือ *ไม่ไป* และคำตอบที่เป็นไปได้สำหรับประโยคที่ (1 ข.) ได้แก่ *ใช่* หรือ *ไม่ใช่* เมื่อพิจารณาประโยคคำถามที่ (2 ก.) คำตอบที่เป็นไปได้ คือ *ทำอยู่* หรือ *ไม่ได้ทำ* คำตอบของประโยค (2 ข.) คือ *ทำ* หรือ *ไม่ (ได้) ทำ* และคำตอบที่ได้จากประโยค (2 ค.) คือ *กินแล้ว* หรือ *ยังไม่ได้กิน* จากคำตอบที่ได้ จะเห็นได้ว่าอาจมีคำอื่นๆ ปรากฏร่วมกับตัวบ่งชี้ *หรือ* และ *ไหม* กลายเป็นกลุ่มคำบอกการถาม โดยคำตอบดังกล่าวมักสัมพันธ์กับตัวบ่งชี้และกลุ่มคำถามท้ายประโยค (นววรรณ พันธุเมธา. 2549: 304)

ส่วนประโยคคำถามประเภทให้เลือกเอา นววรรณ (2549: 304) กล่าวว่า ประโยคคำถามประเภทนี้ ใช้ถามผู้ฟัง เพื่อให้เลือกตอบอย่างใดอย่างหนึ่ง มักมีคำเชื่อม *หรือ* อยู่ระหว่างหน่วยกริยาหรือหน่วยนามที่ให้ผู้ฟังเลือก พิจารณาประโยค (3)

(3) ก. เขาจะไป<u>หรือ</u>ไม่ไป
ข. คุณจะอยู่บ้าน<u>หรือ</u>ไปกับฉัน
ค. ลูกจะเอาเสื้อตัวนี้<u>หรือ</u>ตัวโน้น

โดยคำตอบที่ให้เลือกเอาจากประโยคคำถาม (3 ก.) ได้แก่ *ไป* กับ *ไม่ไป* คำตอบของประโยคคำถาม (3 ข.) ได้แก่ *อยู่บ้าน* กับ *ไปกับคุณ* และคำตอบของประโยคคำถาม (3 ค.) ได้แก่ *ตัวนี้* กับ *ตัวโน้น*

สำหรับคำถามประเภทตอบเนื้อความ นววรรณ (2549: 29) จัดคำแสดงคำถาม *ใคร อะไร ที่ไหน* และ *เมื่อไหร่* อยู่ในคำแทนคำนามที่ไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite pronouns) โดยที่ไม่ได้กล่าวถึง คำแสดงคำถาม *อย่างไร* และ *ทำไม* นววรรณ (2549) กล่าวว่า คำแทนคำนามที่ไม่ชี้เฉพาะคำที่มีความหมายกว้าง และคำตอบที่ได้ก็จะไม่กำหนดแน่นอนว่าเป็นสิ่งใด ในขณะที่สุกัญญา เรืองจรูญ (Ruangjaroon.

2007) ได้วิจัยคำแสดงคำถามประเภทถามตอบเนื้อความ ครอบคลุมคำแสดงคำถาม *อย่างไร* และ *ทำไม* โดยศึกษาการปรากฏของคำแสดงคำถามในตำแหน่งประธานและตำแหน่งกรรม นอกจากนี้ ฮอร์นสไตน์ (Hornstein. 1995) ได้ศึกษาคำแสดงคำถามในประโยคคำถาม พบว่า คำแสดงคำถามที่ค่าเท่ากับ X ซึ่งเป็นตัวแปร ในขณะที่คำตอบเป็นการหาค่าให้กับตัวแปร พิจารณาข้อมูลภาษาคำแสดงคำถาม *ใคร* ใช้ถามตัวแปรที่ต้องการคำตอบที่มีลักษณ์ (Feature) เป็นมนุษย์ [X_{+human}] แสดงในข้อมูลภาษา (4) และ (5)

ตำแหน่งประธาน

(4) ก. *ใคร*ซื้อหนังสือเมื่อวานนี้

ข. X ซื้อหนังสือเมื่อวานนี้

ข'. *นิด*ซื้อหนังสือเมื่อวานนี้

ตำแหน่งกรรม

(5) ก. เล็กรัก *ใคร*

ข. เล็กรัก X

ข'. เล็กรัก *ใหญ่*

คำแสดงคำถาม *อะไร* ใช้ถามตัวแปรที่ต้องการคำตอบที่มีลักษณ์ที่ไม่ใช่มนุษย์ [X_{-human}] แสดงในข้อมูลภาษา (6) และ (7)

ตำแหน่งประธาน

(6) ก. *อะไร* หล่นลงมา

ข. *X* หล่นลงมา

ข'. *มะม่วง* หล่นลงมา

ตำแหน่งกรรม

(7) ก. เล็กกิน *อะไร*

ข. เล็กกิน *X*

ข'. เล็กกิน *ขนม*

คำแสดงคำถาม *ที่ไหน* ใช้ถามตัวแปรที่ต้องการคำตอบที่มีลักษณ์เป็นสถานที่ [X_{+place}] แสดงในข้อมูลภาษา (8)[1]

(8) ก. นิดซื้อไวน์ *ที่ไหน*

ข. นิดซื้อไวน์ *X*

ข'. นิดซื้อไวน์ *ที่ห้าง*

[1] ในข้อมูลภาษา (8-11) ผู้วิจัยไม่ได้จำแนกคำแสดงคำถาม *ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร* และ *ทำไม* ในตำแหน่งประธานและกรรมเนื่องจากคำแสดงคำถามทั้ง 4 คำเป็นหน่วยเสริม (Adjunct) ที่แสดงข้อมูลเพิ่มเติมในประโยค ในขณะที่คำแสดงคำถาม *ใคร* และ *อะไร* เป็นอาร์กิวเม้นท์ (Argument)

คำแสดงคำถาม *เมื่อไหร่* ใช้ถามตัวแปรที่ต้องการคำตอบที่มีลักษณ์เป็นเวลา [X $_{+time}$] แสดงในข้อมูลภาษา (9)

(9) ก. นิดเรียนจบ *เมื่อไหร่*

ข. นิดเรียนจบ *X*

ข'. นิดเรียนจบ *เมื่อปีที่แล้ว*

คำแสดงคำถาม *อย่างไร* ใช้ถามตัวแปรที่ต้องการคำตอบที่มีลักษณ์เป็นวิธีการ [X $_{+way}$] แสดงในข้อมูลภาษา (10)

(10) ก. เขาขับรถเป็น *ยังไง*

ข. เขาขับรถเป็น *X*

ข'. เขาขับรถ *เร็ว*

คำแสดงคำถาม *ทำไม* ใช้ถามตัวแปรที่ต้องการคำตอบที่มีลักษณ์เป็นเหตุผล [X $_{+reason}$] แสดงในข้อมูลภาษา (11)

(11) ก. นิดลาออก *ทำไม*

ข. นิดลาออก *X*

ข'. นิดลาออก *เพราะเบื่อ*

อย่างไรก็ตาม ผลวิจัยของสุกัญญาพบว่า คำแสดงคำถามไม่ได้ต้องการคำตอบเนื้อความในบางบริบท แต่ยังต้องการคำตอบอื่นซึ่งปรากฏในรูปประโยคปฏิเสธ และประโยคตอบรับปฏิเสธ พิจารณาข้อมูลภาษา

(12) นิดไม่เห็น *ใคร*

(13) นิดเห็น ใคร ไหม

คำแสดงคำถาม *ใคร* ทำหน้าที่เป็นโกล (Goal) เสมือนเป็นตัวแปรที่ถูกกำหนดความหมายให้เป็นได้ทั้ง *แสดงการปฏิเสธ* ประโยค (12) และ *แสดงปริมาณบางคน* ประโยค (13) ซึ่งผลจากการวิจัยนี้พบว่า คำแสดงคำถามประเภทตอบเนื้อความ Q [$_{wh}$] คำแสดงการปฏิเสธ ไม่ [$_{neg}$] และคำแสดงคำถามตอบรับ-ปฏิเสธ ไหม Q [$_{yes\text{-}no}$] ทำหน้าที่เป็นโพรบ (Probe) ที่กำหนดความหมายและมีลักษณ์เฉพาะกำหนดให้คำว่า *ใคร* ซึ่งเป็นตัวแปรและไม่ได้ระบุลักษณ์เฉพาะ (Unspecified feature) ดังนั้นโกล จึงค้นหาลักษณ์โดยการคัดลอก (Copy) ลักษณ์ของโพรบ จึงทำให้การจับคู่ลักษณ์ปฏิบัติการได้ (Feature matching)

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยพบข้อมูลภาษาอีกหนึ่งรูปแบบคือ เมื่อปรากฏคำแสดงคำถาม *อะไร* ในประโยค แต่คำแสดงคำถามมิได้ให้ความหมายแสดงการถาม แต่ให้ความหมาย *ทุกอย่าง* ในภาษาไทย ซึ่งไม่ได้มีการกล่าวไว้ในงานวิจัยของสุกัญญา เรืองจรูญ (Ruangjaroon. 2007) โดยกล่าวไว้เพียงว่าคำแสดงการถามให้ความหมายแสดงการถาม แสดงการปฏิเสธ และแสดงปริมาณบางส่วน ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาคำแสดงคำถาม *อะไร* ที่ให้ความหมาย *ทุกอย่าง* โดยผู้วิจัยพบว่าการที่ *อะไร* ให้ความหมาย *ทุกอย่าง* ได้นั้น ต้องมีหน่วยคำ *ก็* ปรากฏอยู่ด้วยทุกครั้ง พิจารณาประโยค

ตำแหน่งประธาน

(14) ก. *อะไร* ก็ปลิวลงมาโดนเล็ก
ข. ในยุคนี้ *อะไร* ก็แพง
ค. *อะไร* ก็ตกใส่เล็ก

ตำแหน่งกรรม

(15) ก. เล็กทำ *อะไร* ก็ผิด
ข. เล็กกิน *อะไร* ก็อร่อย
ค. เด็กทำ *อะไร* ก็น่ารัก

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ ดังนี้

1. วิเคราะห์ตัวกำหนด *ก็* และ ตัวแปร *อะไร* ที่ให้ความหมาย *ทุกอย่าง* ในประโยคความเดียว ประโยคเงื่อนไข และคุณานุประโยค และการบัญชาระหว่างตัวกำหนดกับตัวแปร

ความสำคัญของการวิจัย

1. เพื่ออธิบายการให้ความหมายของคำแสดงคำถามที่สามารถให้ความหมายแสดงการถาม แสดงการปฏิเสธ แสดงปริมาณบางส่วน และแสดงปริมาณทั้งหมด

2. เพื่ออธิบายปรากฏการณ์ความแตกต่างระหว่าง อาร์กิวเม้นท์ (Arguments) และส่วนขยายรวม (Adjuncts) ของคำแสดงคำถาม

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาประโยคภาษาไทยที่คำแสดงคำถามปรากฏอยู่ในประโยค ซึ่งผู้วิจัยเลือกเฉพาะประโยคที่มีคำแสดงคำถาม *อะไร* ในตำแหน่งประธานและกรรมของประโยค โดยปรากฏร่วมกับหน่วยคำ *ก็* ใน 3 รูปประโยค ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคเงื่อนไข และคุณานุประโยค โดยประโยคดังกล่าวล้วนเป็นประโยคที่ใช้ในการสนทนาในชีวิตจริง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ตัวกำหนด (Operators) หมายถึง ตัวกำหนดความหมายให้แก่ตัวแปร ตัวกำหนดนี้สามารถเป็นหน่วยคำที่ปรากฏรูปและไม่ปรากฏรูป

2. ตัวแปร (Variables) หมายถึง หน่วยคำที่ไม่มีความหมายในตัวเอง

3. ลักษณ์ (Feature) หมายถึง ลักษณะของตัวกำหนด และตัวแปรเปลี่ยนลักษณ์ตามตัวกำหนด

4. การคัดลอก (Copy) หมายถึง การที่ตัวแปรคัดลอกลักษณ์จากตัวกำหนด

5. การบัญชา (C-command) หมายถึง การที่ตัวกำหนดปรากฏในตำแหน่งที่สูงกว่าและควบคุมตัวแปรในแผนภูมิต้นไม้

กรอบทฤษฎี

งานวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้กรอบทฤษฎีกำกับและผูกยึด (Government and Binding Theory) (Chomsky. 1981) เพื่อใช้วิเคราะห์ตัวกำหนด *ก็* และ ตัวแปร *อะไร* ที่ให้ความหมาย *ทุกอย่าง* ในรูปประโยคความเดียว ประโยคเงื่อนไข และคุณานุประโยค และการบัญชาระหว่างตัวกำหนดกับตัวแปร จากนั้นจึงวิเคราะห์ความอสมมาตร (Asymmetry) ของตัวแปร *อะไร* ที่ให้ความหมาย *ทุกอย่าง* ในตำแหน่งประธานและกรรม ตามสมมติฐานของงานวิจัยที่ว่า

1. ตัวกำหนด *ก็* บัญชาตัวแปร *อะไร* ให้มีความหมาย *ทุกอย่าง* ในระดับโครงสร้างรูปแทนทางความหมาย
2. ไม่มีความอสมมาตรของตัวแปร *อะไร* ที่ให้ความหมาย *ทุกอย่าง* ในตำแหน่งประธานและกรรม

สมมติฐานของการวิจัย

ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานไว้ คือ ตัวกำหนด *ก็* บัญชาตัวแปร *อะไร* ให้มีความหมาย *ทุกอย่าง* ในระดับโครงสร้างรูปแทนทางความหมาย

บทที่ 2
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. คำแสดงคำถาม (Wh-expressions)
2. หน่วยคำ *ก็*
3. ทฤษฎีกำกับและผูกยึด (Government and Binding Theory)
4. การแสดงการวิเคราะห์คำแสดงคำถามของสุกัญญา เรืองจรูญ (Ruangjaroon. 2007)

1. คำแสดงคำถาม (Wh-expressions)

1.1 คำแสดงคำถามในภาษาไทย

เนื่องจากในประเทศไทยปัจจุบัน มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับคำแสดงคำถามกันอย่างกว้างขวาง ในแง่มุมที่แตกต่างกันออกไป ทางผู้วิจัยเองก็มีความเห็นว่า ในการที่จะศึกษาเกี่ยวกับคำแสดงคำถามแล้วควรที่จะศึกษาถึงประเภทและหน้าที่ รวมถึงการปรากฏของคำแสดงคำถามในประโยคที่แท้จริงด้วย ซึ่งมีนักภาษาศาสตร์หลายท่านที่ให้คำจำกัดความและประเภทของคำแสดงคำถามไว้ ดังนี้

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2531: 79 – 82) จัดให้คำแสดงคำถาม อยู่ในประเภทของคำสรรพนาม ซึ่งเป็นคำใช้แทนชื่อต่างๆ โดยเรียกคำแสดงคำถามที่แสดงการถามว่า *ปฤจฉาสรรพนาม* และเรียกคำแสดงคำถามที่มิได้แสดงการถามว่า *อนิยมสรรพนาม* โดยที่ทั้งสองประเภทนี้ล้วนเป็นคำสรรพนามที่ไม่ได้กำหนดแน่นอนว่าสิ่งที่พูดถึงอยู่นั้นคือสิ่งใด ซึ่งพระยาอุปกิตศิลปสารไม่ได้กำหนดว่าคำแสดงคำถามแต่ละคำอยู่ในคำสรรพนามประเภทใด แต่เพียงแบ่งประเภทของการใช้เท่านั้น

เช่นเดียวกับที่ นววรรณ พันธุเมธา (2544: 277; 2549: 22, 29 – 31, 57 – 59) ได้กล่าวไว้ว่า คำแสดงคำถามประเภทตอบเนื้อความนี้ เป็นคำที่ไม่เจาะจง โดยแบ่งออกเป็น 1) *คำแทน* ซึ่งใช้แทนชื่อบุคคลและสิ่งของต่างๆ ซึ่งได้แก่คำว่า *ใคร อะไร ที่ไหน* และ *เมื่อไหร่* และ 2) *คำขยาย* ซึ่งใช้ขยายบอกความหมายว่าถามหรือกล่าวออกมา ใช้ขยายได้ทั้งคำนามและคำกริยา ได้แก่ คำว่า *ใด ไหน ไร ไย กี่* และคำอื่นๆ ที่เกิดจากการประกอบกันขึ้นของคำ *ใด ไหน ไร* กับคำต่างๆ ซึ่งได้แก่ *ที่ใด ที่ไหน เท่าใด เท่าไหน เท่าไหร่ แค่ไหน เพียงใด เพียงไร อย่างใด อย่างไหน อย่างไร เช่นไร เมื่อใด เมื่อไหร่* ซึ่งก็เห็นได้อย่างชัดเจนว่า เป็นคำประกอบกันขึ้นมา ซึ่งจะแตกต่างจากของพระยาอุปกิตศิลปสาร ในประเด็นที่ นววรรณ ได้ระบุว่า คำแสดงคำถามอยู่ในคำแทนหรือคำขยายไว้อย่างชัดเจน

ในทำนองเดียวกัน อิวาซากิ และ ปรียา อิงคภิรมณ์ (Iwasaki; & Ingkaphirom. 2005: 291 – 303) แบ่งคำแสดงคำถามประเภทตอบเนื้อความได้ทั้งหมด 8 คำ ได้แก่ *ใคร อะไร ไหน กี่ เมื่อไหร่ เท่าไหร่ อย่างไร/ยังไง* และ*ทำไม* โดยแบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ

1. คำแสดงคำถามที่ใช้เป็นคำนาม (Nominal question-words) ได้แก่ คำว่า *ใคร* และ *อะไร*

2. คำแสดงคำถามที่ใช้เป็นคำคุณศัพท์ (Adjective question-words) ได้แก่ คำว่า *ไหน* และ *กี่*

3. คำแสดงคำถามที่ใช้เป็นคำวิเศษณ์ (Adverbial question-words) ได้แก่ คำว่า *เมื่อไหร่ เท่าไหร่ อย่างไร/ยังไง* และ *ทำไม* โดยคำแสดงคำถามนี้ทำหน้าที่แสดงการถามทั้งสิ้น แต่เมื่อใดที่คำแสดงคำถามเหล่านี้อยู่ในบริบทเฉพาะ (Certain contexts) คำแสดงคำถามนี้ก็จะไม่ได้ทำหน้าแสดงการถาม แต่จะกลายเป็นสำนวนหรือคำพูดที่ไม่เฉพาะเจาะจง (Indefinite expressions) (Iwasaki; & Ingkaphirom. 2005: 299; อ้างอิงจาก Campbell. 1969: 44 – 57)

และจากที่แคมป์เบลล์ (Campbell. 1969) ได้กล่าวเอาไว้ว่า คำแสดงคำถามสามารถให้ความหมาย และทำหน้าที่ต่างไปจากการแสดงการถามนั้น ทางอิวาซากิ และ ปรียา อิงคภิรมณ์ (Iwasaki; & Ingkaphirom. 2005: 299) จึงได้ระบุรูปแบบประโยคในภาษาไทยที่มีการปรากฏของคำแสดงคำถาม แต่คำแสดงคำถามเหล่านั้น ไม่ได้ให้ความหมายแสดงการถาม ได้ดังนี้ คือ

1. ประโยคเงื่อนไข (Condition)

2. ประโยคปฏิเสธ (Negation)

3. ประโยคคำถามประเภทตอบรับปฏิเสธ (Yes-no questions)

4. ประโยคบอกเล่าที่ปรากฏคำว่า *ไหน ใคร อะไร* แล้วตามด้วยตัวขยาย (Modifiers) ซึ่งอาจจะไม่ปรากฏก็ได้ (Covert modifiers) เช่นคำว่า *สักอย่างหนึ่ง*

5. ประโยคบอกเล่าที่ปรากฏคำแสดงคำถามที่เหมือนกัน เช่น *ใครใคร* หมายถึง *ทุกคน* เป็นต้น

ซึ่งการกำหนดข้างต้นในข้อที่ 2 และ 3 ตรงกับงานวิจัยของ สุกัญญา เรืองจรูญ (Ruangjaroon. 2007) ที่กล่าวไว้ว่า นอกจากคำแสดงคำถามให้ความหมายแสดงการถามในประโยคคำถามประเภทตอบเนื้อความได้แล้ว ยังสามารถให้ความหมายแสดงการปฏิเสธในประโยคปฏิเสธ และมีความหมายบางอย่างในประโยคคำถามประเภทตอบรับปฏิเสธ โดยที่สุกัญญาได้ระบุคำแสดงคำถามไว้เพียง 6 คำ คือ *ใคร อะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร* และ *ทำไม* และแบ่งประเภทของคำแสดงคำถามเหล่านี้ไว้ 2 ประเภท คือ อาร์กิวเมนต์ (Arguments) ซึ่งได้แก่คำว่า *ใคร* และ *อะไร* และ หน่วยเสริม (Adjuncts) ได้แก่ คำว่า *ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร* และ *ทำไม*

1.2 งานวิจัยเกี่ยวกับคำแสดงคำถาม

นักภาษาศาสตร์ในประเทศไทย ได้ทำวิจัยเกี่ยวกับคำแสดงคำถามในแง่มุมที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยชิ้นนี้ นั่นคือ งานวิจัยของ ณัฐพร พานโพธิ์ทอง (2539: 95 – 100; 2001: 53 – 61) ได้

ศึกษา : เกี่ยวกับคำแสดงคำถามประเภทตอบเนื้อความไว้ 2 เรื่อง คือ *การวิเคราะห์ประโยคคำถามประเภทให้ตอบเนื้อความในภาษาไทยตามแนวทฤษฎี Government and Binding* และ *Is There Wh-Movement in Thai?* โดยเรื่องแรก คือ *การวิเคราะห์ประโยคคำถามประเภทให้ตอบเนื้อความในภาษาไทยตามแนวทฤษฎี Government and Binding* เป็นการนำเสนอวิธีวิเคราะห์ประโยคคำถามประเภทตอบเนื้อความตามแนวทฤษฎี Government and Binding หรือ GB และมีชื่อภาษาไทยว่า *ทฤษฎีกำกับและผูกยึด* โดยมีแนวคิดคือ ในประโยคแต่ละประโยคมีโครงสร้างอยู่ 4 โครงสร้างหรือ 4 ระดับด้วยกัน ได้แก่ โครงสร้างลึก (D-Structure) โครงสร้างผิว (S-Structure) โครงสร้างที่กำหนดการออกเสียง (Phonetic Form) และโครงสร้างที่กำหนดความหมาย (Logical Form) โดยในแต่ละโครงสร้างหรือระดับก็มีกฎการย้ายที่ (Move alpha) ซึ่งเป็นการเปลี่ยนโครงสร้างประโยค จากชนิดหนึ่งไปเป็นอีกชนิดหนึ่ง โดยที่นักไวยากรณ์ในกลุ่มนี้เสนอว่า ตำแหน่งของคำแสดงการถามของภาษาอังกฤษเดิมไม่ได้อยู่ในตำแหน่งต้นประโยค แต่มาจากกฎการย้ายที่จากโครงสร้างลึกให้เป็นโครงสร้างผิว ดังตัวอย่างประโยคคำถาม “What did you put on the table?” มาจากโครงสร้างลึกคือ “you put what on the table.” ในขณะที่ภาษาไทย กฎการย้ายที่จะอยู่ในระดับโครงสร้างที่กำหนดความหมาย ซึ่งแตกต่างจากประโยคภาษาอังกฤษ โดยได้นำแนวคิดจากนักไวยากรณ์ GB ที่ชื่อ หวง (Huang. 1982) หวงได้ทำการศึกษาภาษาจีน ซึ่งเป็นภาษาที่ไม่มีการย้ายที่คำแสดงการถามในระดับโครงสร้างผิว พบว่าจริงๆ แล้วภาษาจีนก็มีการย้ายที่ด้วย แต่ย้ายในระดับโครงสร้างที่กำหนดความหมาย ดังประโยคคำถามของภาษาไทย *สุดาเห็นอะไร* มีโครงสร้างระดับต่างๆ ดังนี้

โครงสร้างลึก : สุดาเห็นอะไร

โครงสร้างผิว : สุดาเห็นอะไร

โครงสร้างที่กำหนดความหมาย : อะไร สุดาเห็น X (X คือ ตัวแปรซึ่งหมายถึง *อะไร*)

และในงานวิจัยอีกหนึ่งชิ้นของ ณัฐพร พานโพธิ์ทอง ได้แก่ *Is There Wh-Movement in Thai?* (Panpothong. 2001: 53 – 61) ซึ่งเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำแสดงการถามในภาษาไทย โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาว่า ในภาษาไทยมีกฎการย้ายที่ของคำแสดงการถามแบบไม่เปิดเผย (Covert movement) ในระดับโครงสร้างที่กำหนดความหมายหรือไม่ โดยนำเรื่องส่วนสำคัญของประโยคในการย้ายที่ของคำแสดงการถามในระดับโครงสร้างที่กำหนดความหมาย (Huang. 1982; Aoun; & Li. 1993) ซึ่งทำให้เห็นถึงความแตกต่างของการย้ายที่ของคำแสดงการถามระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

จากที่กล่าวมาแล้วว่า มีนักภาษาศาสตร์ ทั้งในและต่างประเทศที่ทำวิจัยเกี่ยวกับคำแสดงคำถามไว้ ซึ่งข้างต้นนั้น เป็นงานวิจัยคำแสดงคำถามในประเทศไทย โดยงานวิจัยคำแสดงคำถามของต่างประเทศ ที่สำคัญและเกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ ได้แก่ งานวิจัยของ โจ วัง ลิน (Jo-Wang, Lin. 1996) ซึ่งศึกษาคำแสดงคำถามในภาษาจีนเรื่อง *On Existential Polarity Wh-Phrases in Chinese* พบว่า คำแสดงคำถามในภาษาจีน นอกจากจะมีความหมายแสดงการถามแล้วก็ยังแสดงความหมายหรือมีหน้าที่เป็นขั้วบอกเล่า ปฏิเสธร่วมกัน (Polarity items) โดยมีความหมายแสดงการปฏิเสธ (Negative) และบ่งปริมาณบางส่วน (Existential) ซึ่งจะปรากฏอยู่ในรูปแบบประโยคต่างๆ 3 กลุ่มคือ กลุ่มที่ 1

ได้แก่ ประโยคปฏิเสธ (Negation) ประโยคคำถาม (Questions) และประโยคเงื่อนไข (If-clauses) กลุ่มที่ 2 ได้แก่ ประโยคที่แสดงความไม่แน่นอน (Epistemic modality environments) และกลุ่มที่ 3 ได้แก่ ประโยคที่มีกริยาช่วยแสดงความเป็นอนาคตกาล (Some sort of future environments)

งานวิจัยข้างต้นสอดคล้องกับงานวิจัยของหวง (Huang. 1982) ซึ่งทำการวิจัยคำแสดงคำถามประเภทตอบเนื้อความในภาษาจีน ซึ่งผลการวิจัยพบว่า คำแสดงคำถามประเภทตอบเนื้อความเป็นตัวเสมือนตัวบ่งปริมาณ (Quantifiers) ที่แปรความหมายตามบริบทที่คำแสดงคำถามนั้น ปรากฏอยู่ (Affective contexts) ซึ่งบริบทดังกล่าว ได้แก่ ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถามประเภทตอบรับปฏิเสธ ประโยคคำถามประเภท A-not-A และ ประโยคเงื่อนไข โดยที่คำแสดงคำถามดังกล่าวจะถูกบัญชาโดยคำแสดงการปฏิเสธ คำแสดงการถามประเภทตอบรับปฏิเสธ หรือคำแสดงการถามประเภท A-not-A โดยมีการย้ายที่ของคำแสดงคำถามในระดับโครงสร้างที่กำหนดความหมาย ซึ่งขัดแย้งกับงานวิจัยของวาตานาเบะ (Watanabe. 1997) ที่ได้ทำวิจัยเกี่ยวกับภาษาญี่ปุ่นและภาษาที่มีโครงสร้างภาษาประเภทเดียวกับภาษาญี่ปุ่น (Japanese-type languages) พบว่า คำแสดงคำถามประเภทตอบเนื้อความมิได้มีการย้ายที่ในระดับโครงสร้างที่กำหนดความหมาย แต่การย้ายที่นั้นเป็นการย้ายที่แบบเปิดเผย (Overt movement)

นอกจากนี้ นิชิกาวชิ (Görgülü. 1998: 14; อ้างอิงจาก Nichigauchi. 1990) ยังได้ทำการวิจัยคำแสดงคำถามในภาษาญี่ปุ่น และพบว่า คำแสดงคำถามดังกล่าว สามารถแปรความหมายอื่นได้หลากหลายนอกเหนือจากความหมายแสดงการถาม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับอนุพากย์ (Particle) หรือตัวกำหนดที่เหมาะสมที่ปรากฏในประโยค คือ เมื่อปรากฏอนุพากย์ – *mo* อยู่ที่คำแสดงคำถาม คำแสดงคำถามนั้นก็จะแปรความหมายเป็นบ่งปริมาณทั้งหมด (Universal quantifier) ในทำนองเดียวกันเมื่อมีอนุพากย์ –*ka* ปรากฏที่คำแสดงคำถาม คำแสดงดังกล่าวก็จะมีความหมายบ่งปริมาณบางส่วน แต่เมื่ออนุพากย์ – *ka* อยู่ท้ายประโยค (Sentential-final) คำแสดงคำถามนั้นก็จะแปรความหมายแสดงการถาม

จากที่กล่าวข้างต้นส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยของภาษาแถบตะวันออก แต่นักภาษาศาสตร์ชาวตะวันตกก็ได้ทำวิจัยเกี่ยวกับคำแสดงคำถามของภาษาของตนเองด้วย ได้แก่ วีเซ่ (Wiese. 1999) ได้ทำการศึกษาคำแสดงคำถามในภาษาเยอรมันว่า ไม่ได้ทำหน้าที่แสดงการถามได้เพียงอย่างเดียว แต่ยังแสดงการอุทาน (Exclamative clauses) และการบอกเล่า (Declarative clauses) ได้ด้วย โดยใช้ทฤษฎีทางด้านสัทวิทยา วากยสัมพันธ์ และอรรถศาสตร์ในการวิจัย

เช่นเดียวกับ กอร์กูลู (Görgülü. 1998) ได้ศึกษาคุณสมบัติทางวากยสัมพันธ์และอรรถศาสตร์ของคำแสดงคำถามของภาษาตุรกี พบว่า คำแสดงคำถามดังกล่าวเป็นเสมือนตัวแปรที่สามารถแปรความหมายตามตัวกำหนดที่กำหนดตัวแปรนั้น โดยที่ตัวกำหนดดังกล่าว อาจแสดงรูปอยู่ในประโยคหรือไม่ปรากฏรูปก็ได้ ซึ่งคำแสดงคำถามในภาษาตุรกีถูกกำหนดความหมายให้มีความหมายได้ทั้งการแสดงการถาม การปฏิเสธ และการแสดงปริมาณทั้งหมด

2. หนวยคำ *ก็*

ก็ เป็นคำเชื่อมชนิดหนึ่งที่ใช้เชื่อมคำ วลี ประโยคหรือข้อความ ซึ่งถูกจัดไว้ให้อยู่ในหมวดคำสันธาน โดยมีผู้ศึกษาและสรุปหน้าที่และการใช้หน่วยคำ ก็ ในประเด็นสำคัญไว้ ดังนี้

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2539: 105 – 107) จัดหน่วยคำ *ก็* ให้อยู่ในประเภทคำสันธาน โดยให้คำจำกัดความของคำสันธานไว้ คือ คำสันธาน แปลว่า การต่อหรือเครื่องต่อ หมายถึงคำพวกหนึ่ง ซึ่งใช้ต่อเชื่อมถ้อยคำให้ติดต่อเป็นเรื่องเดียวกัน โดยทำหน้าที่เป็นบทเชื่อม แบ่งออกเป็น 1) เชื่อมความคล้อยตามกัน โดยมีอยู่ 2 อย่างคือ เชื่อมความที่มีเวลาต่อเนื่องกัน ได้แก่คำว่า ก็...จึง ครั้น...จึง ครั้น...ก็ เมื่อ...ก็ พอ...ก็ เช่น ตัวอย่างประโยค *พอฝนตก ฉันก็นอน* และเชื่อมความให้รวมกัน ได้แก่คำว่า ก็ได้ ก็ดี ทั้ง...ก็ เช่น *ยานี้กินก็ได้ ทาก็ได้* 2) เชื่อมความที่แย้งกัน ได้แก่คำว่า ถึง...ก็ กว่า...ก็ เช่น *กว่าถั่วจะสุกงาก็ไหม้* 3) เชื่อมความที่เลือกเอา ได้แก่คำว่า ไม่...ก็ เช่น *อ่านหนังสือไปไม่ก็นอนเสีย* และ 4) เชื่อมความที่แบ่งรับรอง ได้แก่คำสันธานที่เชื่อมความซึ่งบอกการคาดคะเนหรือบอกแบ่งรับแบ่งสู้ ได้แก่ คำว่า ถ้า...ก็ ตัวอย่างประโยคเช่น *ถ้าฝนไม่ตกฉันก็จะไป*

นอกจากนี้ พระยาอุปกิตศิลปสาร ยังได้กล่าวถึงคำสันธานวลีชนิดหนึ่งไว้ เรียกว่า *สันธานวลีคาบ* ซึ่งสันธานวลีชนิดนี้มีความติดต่อเป็นกลุ่มเดียวก็จริง แต่มักอยู่ห่างกัน กล่าวคือมักปรากฏคำอื่นเข้าแทรกระหว่างกลางโดยมีทั้งเชื่อมประโยคและไม่ใช่ประโยค ได้แก่คำว่า ถึง...ก็ พอ...ก็ และ ถึง...ก็ ตาม...ก็ เช่นตัวอย่างประโยค *ถึงฝนจะตกก็จะไป* หรือ *พอฝนตกฉันก็นอน ถึงเขาจะว่าก็ตามฉันก็จะทำ*

ในขณะที่ นววรรณ พันธุเมธา (2549) จัดประเภทให้ *ก็* เป็นคำเชื่อมเน้นความสัมพันธ์ โดยมีการใช้ 7 อย่าง ได้แก่

1. ใช้เน้นความสัมพันธ์ระหว่างคำหรือกลุ่มคำที่ซ้ำกัน โดย *ก็* อยู่ในตำแหน่งระหว่างคำกลุ่มคำหรือประโยคที่ต้องการเน้นว่าสัมพันธ์กัน เช่น ตัวอย่างประโยค *เพื่อนก็เพื่อนเถอะ ผลประโยชน์สำคัญกว่า* หรือ *จะไปก็ไป*

แต่ในบางกรณี *ก็* อาจอยู่ระหว่างคำกับกลุ่มคำ โดยกลุ่มคำหลังมีคำซ้ำกับคำที่อยู่ข้างหน้า แต่มีคำขยายทำให้เกิดความแตกต่างขึ้น เช่น *เพื่อนก็ไม่ใช่เพื่อนสักหน่อย* หรือ *สุขก็ต้องสุขด้วยกัน ทุกข์ก็ต้องทุกข์ด้วยกัน* หรือในบางกรณี คำที่อยู่ข้างหลังก็ซ้ำกับบางคำในกลุ่มคำที่อยู่ข้างหน้า เช่นประโยค *ราคาแพงก็แพง* หรือ *อยากไปก็ไป* และในบางกรณี ก็ อยู่ระหว่างกลุ่มคำที่ซ้ำกันบางส่วน เช่น *ไม่รักก็ไม่ว่า* หรือ *สุขได้ก็ทุกข์ได้*

2. ใช้เน้นความสัมพันธ์ระหว่างประธานกับกริยา โดย *ก็* อยู่ในตำแหน่งระหว่างประธานกับกริยา เช่น ประโยค *ฉันก็ทำกับข้าวเป็น นี่ก็สวย นั่นก็สวย เลือกไม่ถูก*

3. ใช้เน้นความสัมพันธ์ระหว่างคำนาม หรือคำกริยากับคำขยาย โดย *ก็* อยู่ในตำแหน่งระหว่างคำนาม หรือคำกริยากับคำขยาย เช่น *ฉันทำกับข้าวก็เป็น เงินเดือนเขาน้อย ลูกก็หลายคน*

4. ใช้เน้นความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยนามในประโยคไร้กริยา โดย *ก็* อยู่ในตำแหน่งระหว่างหน่วยนามด้วยกันเอง เช่น *น้ำมันก็ราคาแพง โน่นก็เพื่อน นี่ก็แฟน*

5. ใช้เน้นความสัมพันธ์ระหว่างคำกริยา กริยาวลี หรือประโยค โดย *ก็* อยู่ในตำแหน่งระหว่างคำกริยา กริยาวลี หรือประโยค เช่นประโยค *ไปก็ตาย ไม่ไปก็ตาย รู้ทั้งรู้ว่าไม่ดี ก็ยังทำ*

แต่ในบางกรณีที่ในประโยคไม่ปรากฏ *ก็* เพราะมีคำเชื่อมช่วยแสดงความสัมพันธ์อยู่แล้ว แต่มี *ก็* เพื่อช่วยเน้นความสัมพันธ์ยิ่งขึ้น เช่น *เขาขาดงานก็เพราะไม่สบาย พ่อแม่ทำงานหนักก็เพื่อลูก*

6. ใช้เน้นความสัมพันธ์ระหว่างประโยคนั้นกับประโยคอื่น หรือข้อความอื่นที่ผู้พูดหรือผู้อื่นกล่าวมาแล้ว โดย *ก็* อยู่ในตำแหน่งหน้าประโยคหรือข้อความ เช่น *ก็ฉันทำกับข้าวเป็น ก็ฉันอยากไปนี่*

7. ใช้เน้นความสัมพันธ์ระหว่างคำ วลี หรือประโยคนั้นกับประโยคบอกทำที่อยู่ข้างหน้า โดย *ก็* อยู่ในตำแหน่งหลังคำ วลี หรือประโยค เช่น *ไปนอนเถอะ ง่วงก็ ถามเขาดูเถอะ ไม่รู้เรื่องก็*

นอกจากนี้ นววรรณ (2549) ยังกล่าวเสริมว่า ยังมี ก็ ในบางกรณีที่ปรากฏในประโยคแล้วทำหน้าที่ช่วยเน้นความสัมพันธ์ก็จริง แต่ทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนไป พิจารณา *ฉันอยากได้เสื้อใหม่ แต่ไม่อยากเสียเงินซื้อ* ประโยคนี้หมายความว่า *เพราะฉะนั้นฉันคิดว่าจะไม่ซื้อ* แต่เมื่อปรากฏหน่วยคำ ก็ เป็นประโยค *ฉันอยากได้เสื้อใหม่ แต่ก็ไม่อยากเสียเงินซื้อ* ความหมายของประโยคเปลี่ยนไปคือ *ฉันทั้งอยากได้เสื้อและไม่อยากเสียเงิน ฉันตัดสินใจไม่ถูก*

ในทำนองเดียวกัน อิวาซากิ และ ปรียา อิงคภิรมณ์ (Iwasaki; & Ingkaphirom. 2005: 171 – 177) จัดหน่วยคำ *ก็* ให้มีหน้าที่หลักเป็นคำเชื่อม (Linking particle) และเป็นตัวบ่งชี้ (Marker) คำเชื่อมทำหน้าที่เชื่อมนามวลีกับนามวลี (Nominal linker) ยกตัวอย่างประโยค เช่น *คอร์รัปชั่น*เป็นปัญหาของสังคมไทย *ความมั่นคงแห่งชาติก็*เป็นปัญหาสังคมไทย หน่วยคำ *ก็* เชื่อมนามวลี *คอร์รัปชั่น* กับนามวลี *ความมั่นคงแห่งชาติ* เชื่อมอนุประโยคกับอนุประโยค (Clause linker) เช่น *หนูไปไม่ทัน เขาก็โกรธมาก* เชื่อมข้อความกับข้อความ (Discourse linker) เช่นในประโยค *อ้อมออกมาตอนเลิกงาน สี่โมงครึ่ง แล้วก็เดินออกมาจากตึก*

หน่วยคำ *ก็* ยังทำหน้าที่เป็นตัวบ่งชี้ 1) ตัวบ่งชี้ปริจเฉท (Discourse marker) และ 2) ตัวบ่งชี้แสดงการติหรือแสดงความผิดหวัง[1] (Marker of criticism and disappointment) เช่นในประโยค เขาต้องการจะบอกอะไรเรา *ก็*บอกให้เราชอบกินโอรีโอ *ก็* ในที่นี้ เป็นการตอบรับแสดงถ้อยคำเอออออต่อประโยคคำถามเหมือนคำว่า well ในภาษาอังกฤษที่ใช้แสดงถ้อยคำเอออออ และในประโยค *ไปก็ไป* อยู่บ้านก็ไม่รู้จะทำอะไร *ก็* ทำหน้าที่แสดงการติหรือแสดงความผิดหวัง โดยใช้น้ำเสียงเป็นตัวกำหนด และ *ก็* ที่ทำหน้าที่นี้มักปรากฏระหว่างคำซ้ำ *ไป* กับ *ไป*

นอกจากนี้ พนมพร สิงหพันธุ์ (2526) ก็ยังได้วิเคราะห์การใช้คำ *ก็* ในภาษาไทย พบว่าหน้าที่และการใช้คำ *ก็* เป็นไปในทำนองเดียวกับ นววรรณ และ อิวาซากิ และ ปรียา อิงคภิรมณ์ ที่กล่าวไว้ข้างต้น โดยผลการวิจัยของพนมพรแบ่งได้เป็น 2 ประเด็นหลักคือ 1) คำ *ก็* เป็นคำคำเดียวแต่มี

[1] ผู้วิจัยแปลคำศัพท์เฉพาะ Marker of criticism and disappointment ของ อิวาซากิ และ ปรียา อิงคภิรมย์ (2005) ให้เป็นตัวบ่งชี้แสดงการติหรือแสดงความผิดหวัง เนื่องจากคำศัพท์ไม่ปรากฏในราชบัณฑิต

หลายหน้าที่ คือ ทำหน้าที่เชื่อมคำ เชื่อมกลุ่มคำ เชื่อมอนุพากย์ และเชื่อมต้นประโยค โดยตำแหน่งของคำ *ก็* จะอยู่ระหว่างสิ่งที่ถูกเชื่อม ซึ่งมักจะเป็นหน่วยชนิดเดียว (ได้แก่ เชื่อมระหว่างคำ ระหว่างกลุ่มคำ ระหว่างอนุพากย์ และระหว่างประโยค) ซึ่งนอกจากจะเป็นหน่วยชนิดเดียวกันแล้ว ยังมักจะเป็นชนิดเดียวกันด้วย เช่น ถ้าเชื่อมคำ ก็มักจะเป็นคำชนิดเดียวกัน เชื่อมกลุ่มคำก็มักจะมีองค์ประกอบอย่างเดียวกัน เชื่อมอนุพากย์ในประโยคผสมก็มักจะเป็นอนุพากย์ชนิดเดียวกัน ส่วนกรณีที่เชื่อมหน่วยชนิดเดียวกัน แต่ต่างชนิดกันพบข้อมูลน้อยกว่า และประเด็นที่ 2) เมื่อคำ *ก็* ทำหน้าที่เป็นคำเชื่อม จะช่วยเน้นความหมายหรือช่วยแสดงความหมายของคำ กลุ่มคำ อนุพากย์ และประโยคที่ *ก็* ปรากฏเป็นคำเชื่อมอยู่ กล่าวคือ เมื่อ *ก็* ทำหน้าที่เชื่อมกลุ่มคำ จะช่วยเน้นหรือช่วยแสดงความหมายโดยแบ่งได้เป็น 2 กรณีขึ้นอยู่กับบริบท คือ 2.1) เน้นความหมายของคำหรือกลุ่มคำที่ *ก็* เชื่อม ซึ่งความหมายที่ได้ได้มาจากบริบทประกอบ และ 2.2) แสดงความหมายของคำหรือกลุ่มคำที่ *ก็* เชื่อมในลักษณะต่างๆ กัน โดยไม่ต้องอาศัยบริบทประกอบ นอกจากนี้ เมื่อคำ *ก็* ทำหน้าที่เชื่อมอนุพากย์ ก็จะเน้นความหมายของอนุพากย์ที่ *ก็* ปรากฏอยู่ และเมื่อทำหน้าที่เชื่อมต้นประโยค ก็จะเน้นความหมายของประโยคที่ *ก็* ปรากฏอยู่ที่ประโยค

จากหลักการใช้และหน้าที่ของหน่วยคำ *ก็* ข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า *ก็* เป็นคำเชื่อม โดยอยู่ในหมวดคำสันธานในภาษาไทย โดยมีหน้าที่เชื่อมคำ กลุ่มคำ ข้อความ และประโยค เพื่อเน้นความสัมพันธ์และความหมายของคำ กลุ่มคำ ข้อความ หรือประโยค ที่ ก็ เชื่อมอยู่ สามารถปรากฏเป็นหน่วยคำเดี่ยวหรือปรากฏร่วมกับหน่วยคำอื่นก็ได้ นอกจากนี้ ก็ ยังสามารถทำหน้าที่อื่นได้อีกคือ เป็นตัวบ่งชี้ปริจเฉทและตัวบ่งชี้แสดงการติหรือแสดงความผิดหวัง นั่นเอง

3. ทฤษฎีกำกับและผูกยึด (Government and Binding Theory)

ชอมสกี้ (Chomsky. 1981) ได้นำเสนอทฤษฎีกำกับและผูกยึด (Government and Binding Theory) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่กล่าวไว้เกี่ยวกับระดับโครงสร้างในประโยค (Levels of sentential structural) ว่าในประโยคๆ หนึ่ง ประกอบด้วยโครงสร้างทั้งหมด 4 โครงสร้าง คือ โครงสร้างลึก (Deep structure) โครงสร้างผิว (Surface structure) รูปแทนทางเสียง (Phonetic form) และรูปแทนทางความหมาย (Logical form) โดยมีการปฏิบัติการหลักคือการย้าย α ตามรูปแบบ Y หัวกลับ ดังนี้

(1)

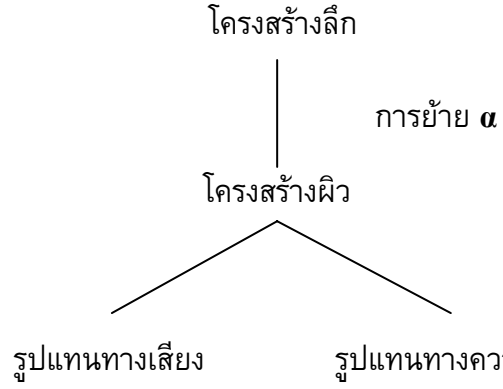

ภาพประกอบ 1 แผนภูมิต้นไม้อธิบายระดับโครงสร้างประโยค

ที่มา: Andrew Carnie. (2002) *Syntax: A Generative Introduction*. p. 321.

โดยที่โครงสร้างลึกมีที่มาจากคลังคำศัพท์ (Lexicon) ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการเก็บข้อมูลต่างๆ ของคำแต่ละคำ ซึ่งสามารถปรากฏร่วมกับคำอื่นได้ จากโครงสร้างลึก เมื่อมีการย้ายที่ **α** (Move-alpha) ก็จะทำให้เกิดส่วนของการปริวรรต (Transformation component) ขึ้น ปรากฏเป็นรูปโครงสร้างผิว โดยโครงสร้างผิวนี้สามารถแบ่งรูปแทนได้ 2 ระดับ คือ รูปแทนทางเสียง และรูปแทนทางความหมาย โดยมีความสัมพันธ์ ดัง ภาพประกอบ 2

(2)

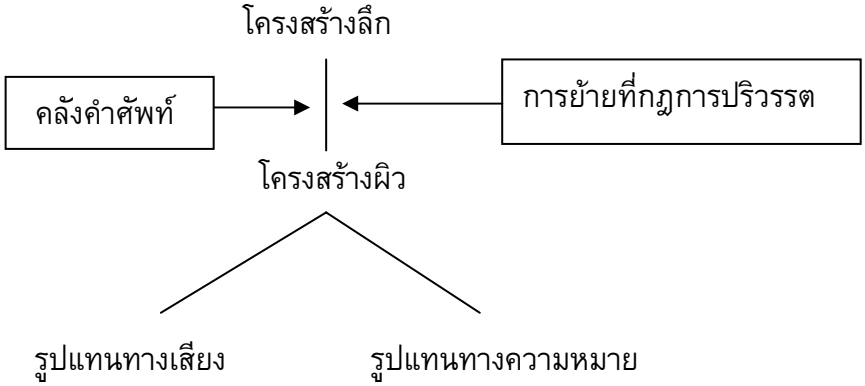

ภาพประกอบ 2 แผนภูมิต้นไม้อธิบายระดับโครงสร้างประโยคแสดงการย้ายที่และปริวรรต

ที่มา: ณัฐพร พานโพธิ์ทอง. (2543). *ไวยากรณ์เก่า-ใหม่ของ Noam Chomsky: จาก TG ถึง GB และ MP. ภาษาและวรรณคดีไทย.* หน้า 143.

ในเวลาต่อมา ชอมสกี้ (Chomsky. 1995) ได้เสนอทฤษฎีมินิมั่ลลิซึ่ม (Minimalism: MP) โดย ได้ตัดโครงสร้างลึก และโครงสร้างผิวออกให้เหลือโครงสร้างประโยคใหม่อยู่เพียง 2 โครงสร้าง คือ รูปแทนทางเสียง และรูปแทนทางความหมาย โดยสามารถเขียนแสดงความสัมพันธ์ได้ดังนี้ ดังภาพประกอบ 3

(3)

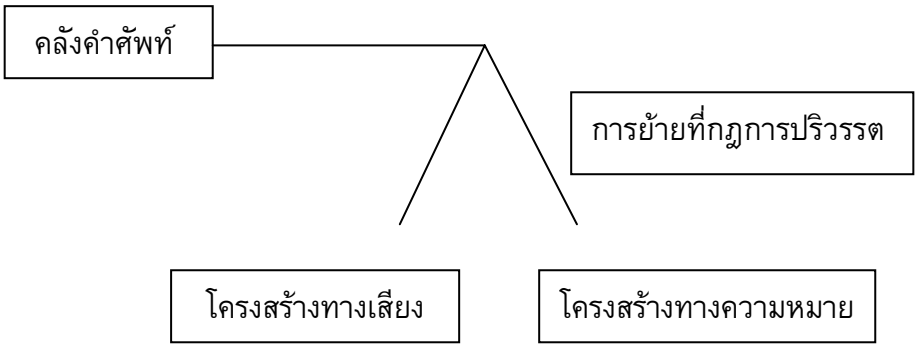

ภาพประกอบ 3 แผนภูมิต้นไม้อธิบายระดับโครงสร้างประโยคในทฤษฎีมินิมั่ลลิซึ่ม

ที่มา: ณัฐพร พานโพธิ์ทอง. (2543). *ไวยากรณ์เก่า-ใหม่ของ Noam Chomsky: จาก TG ถึง GB และ MP. ภาษาและวรรณคดีไทย.* หน้า 143.

3.1 ทฤษฎีกำกับ (Government)

ความสัมพันธ์แบบบัญชา ได้เข้ามามีบทบาทในการอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยสองหน่วย ซึ่งหน่วยแรกทำหน้าที่เป็นตัวกำกับ (Governor) ส่วนอีกหน่วยหนึ่งเป็นตัวถูกกำกับ (Governee) ซึ่งตัวกำกับก็คือ ส่วนหลัก (Head) ประเภทต่างๆ ได้แก่ *N V A P* หรือ *I* ส่วนตัวถูกกำกับจะเป็นอะไรก็ได้

3.2 ทฤษฎีผูกยึด (Binding)

เป็นทฤษฎีที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยสองหน่วย ซึ่งได้แก่ รูปแทนและสรรพนามกับหน่วยนำ (Antecedent) ซึ่งจะทำให้เราทราบว่าเมื่อใดหน่วยสองหน่วยจะอ้างถึงสิ่งเดียวกัน โดยใช้อธิบายนามวลี 3 กลุ่ม คือ รูปสะท้อนกลับ (Anaphor) สรรพนาม (Pronoun) และ ชื่อเรียก (R-expressive) โดยมีกฎการใช้ ดังนี้

ก. รูปสะท้อนกลับต้องผูกยึด (Bound) ภายในหน่วยปกครองของตน
ข. สรรพนามต้องเป็นอิสระ (Free) ภายในหน่วยปกครองของตน
ค. ชื่อเรียกต้องเป็นอิสระเสมอ

กล่าวคือ ในกรณีที่หน่วย *ก* ถูกผูกยึด ก็หมายถึง หน่วย *ก* อ้างถึง หน่วยเดียวกันกับนามวลี *ข* ซึ่งทำหน้าที่บัญชาหน่วย *ก* อยู่ และถ้ากล่าวว่าหน่วย *ข* ควบคุมหน่วย *ก* ก็หมายถึง หน่วยที่อยู่เหนือหน่วย *ข* หรือทำหน้าที่บังคับ (Dominate) หน่วย *ข* ทุกหน่วย จะต้องบังคับหน่วย *ก* ด้วย พิจารณาจาก ภาพประกอบ 4

(4)

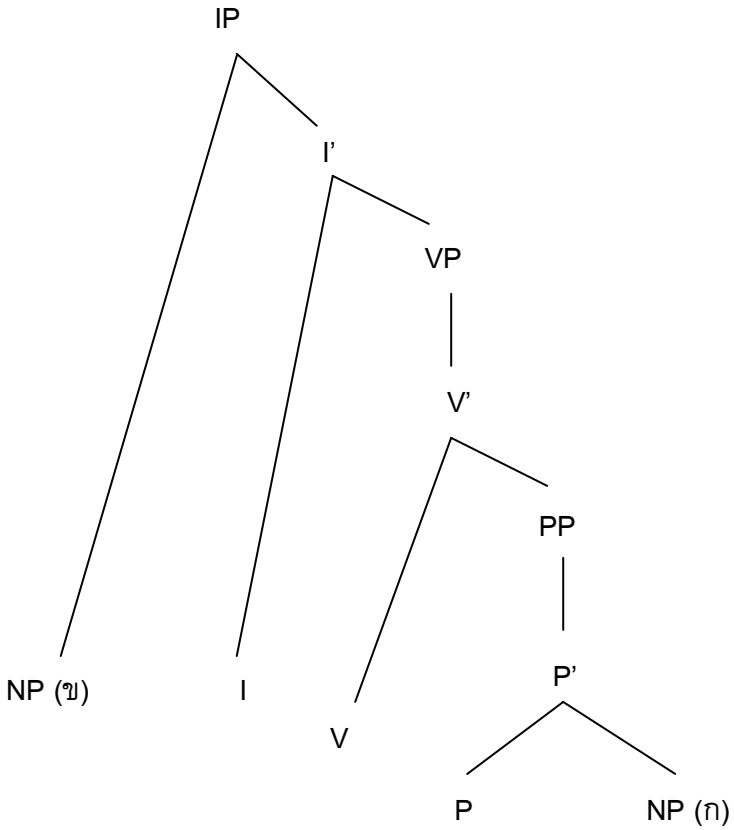

ภาพประกอบ 4 แผนภูมิต้นไม้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรูปแทนและสรรพนามกับหน่วยนำ

ที่มา: ณัฐพร พานโพธิ์ทอง. (2543). *ไวยากรณ์เก่า-ใหม่ของ Noam Chomsky: จาก TG ถึง GB และ MP. ภาษาและวรรณคดีไทย.* หน้า 134.

จากภาพประกอบ 4 จะเห็นว่า หน่วยที่อยู่เหนือและบังคับหน่วย *ข* มีเพียงหน่วยเดียว คือ *IP* และ *IP* นั้น ยังทำหน้าที่บังคับหน่วย *ก* ด้วย ส่วนหน่วยอื่นๆ คือ *VP PP* ที่อยู่เหนือหน่วย *ก* นั้น มิได้ทำหน้าที่บังคับหน่วย *ข* แต่อย่างใด ดังนั้นสามารถกล่าวสรุปได้ว่า หน่วย *ข* บัญชาหน่วย *ก* แต่หน่วย *ก* มิได้ควบคุมหน่วย *ข* และถ้าหากหน่วย *ก* และหน่วย *ข* ในที่นี้อ้างถึงสิ่งเดียวกัน ก็สรุปได้ว่า

หน่วย *ก* ถูกผูกยึด ส่วนคำว่า หน่วยปกครองของหน่วย *ก* ก็คือ ประโยคหรือนามวลีที่เล็กที่สุดที่มีหน่วย *ก* และตัวบัญชาของหน่วย *ก* ปรากฏอยู่ พิจารณาประโยคด้านล่าง

(5) ก. Jack hates himself.
ข. *Jack hates him.
ค. Jack hates him.
ง. *Himself hates he.

ในประโยค ก. มีรูปแทน คือ หน่วยคำ himself และมีนามวลี คือ หน่วยคำ Jack บัญชา himself อยู่ เพราะฉะนั้น ทั้ง Jack และ himself ก็อ้างถึงบุคคลเดียวกัน โดยสามารถกล่าวได้ว่า หน่วยคำ himself ถูกผูกยึด ซึ่งเป็นไปตามกฎข้อแรก ประโยคจึงเป็นประโยคที่ถูกไวยากรณ์

ส่วนประโยค ข. สรรพนาม him ก็ถูกผูกยึดเช่นเดียวกัน แต่ตามกฎข้อที่สองแล้ว สรรพนามต้องเป็นอิสระ ประโยค ข. จึงเป็นประโยคที่ผิดไวยากรณ์ แต่ถ้าสรรพนาม him อ้างถึงคนละคนกับ Jack ดังในประโยค ค. ประโยคจึงเป็นประโยคที่ถูกไวยากรณ์ เพราะสรรพนาม him เป็นอิสระจาก Jack ซึ่งไม่ได้อ้างถึงบุคคลเดียวกัน และประโยค ง. ก็ละเมิดกฎข้อแรกคือสรรพนาม himself ไม่ถูกผูกยึด จึงทำให้ประโยค ง. เป็นประโยคที่ผิดไวยากรณ์ นั่นเอง

นอกจากนี้ ในทฤษฎีกำกับและผูกยึด ยังมีความสัมพันธ์ทางโครงสร้างระหว่าง α และ β ใช้อธิบายการที่ α อยู่ในตำแหน่งที่สูงกว่า β ในแผนภูมิต้นไม้ และทำหน้าที่ควบคุม β และหน่วยอื่นๆ ที่อยู่ภายใต้การควบคุมของ β ซึ่งเราเรียกความสัมพันธ์นี้ว่า ความสัมพันธ์แบบบัญชา (C-command) ซึ่งความสัมพันธ์แบบบัญชานี้เป็นความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างระหว่างตัวกำหนด (Operator) และตัวแปร (Variable) ซึ่งความสัมพันธ์นี้ ใช้อธิบายการแปรความหมายของตัวแปรใดๆ จะมีลักษณะอย่างใดก็ต้องมีตัวกำหนดที่กำหนดลักษณ์ให้ตัวแปรแปรรูป และมีความหมายตามตัวกำหนดนั่นเอง พิจารณาตัวแบบ (Model) ดังภาพประกอบ 5

(6)

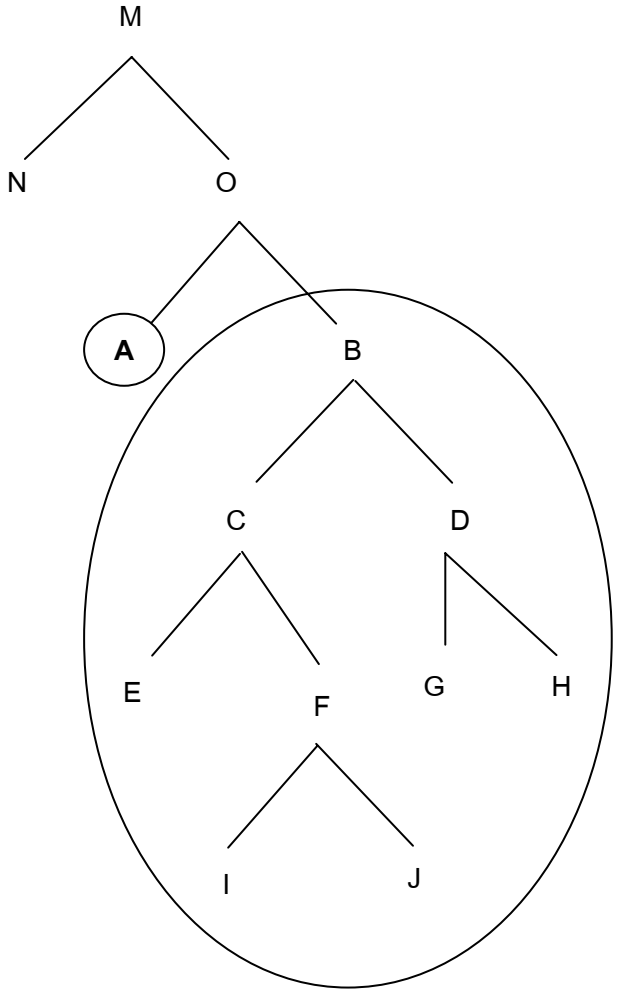

ภาพประกอบ 5 แผนภูมิต้นไม้อธิบายการบัญชาของจุดแตกกิ่งที่เป็นส่วนประกอบพี่น้องและเครือญาติ

ที่มา: Andrew Carnie. (2002) Syntax: *A Generative Introduction*. p. 76.

จากตัวแบบข้างต้น สามารถอธิบายได้ว่า *A* เป็นตัวบัญชาของจุดแตกกิ่ง (Node) *B* ซึ่งเป็นส่วนประกอบพี่น้อง (Sister) ของ *A* และยังเป็นตัวบัญชาจุดแตกกิ่งทั้งหมดที่อยู่ภายใต้การบัญชาของจุดแตกกิ่ง *B* ซึ่งได้แก่จุดแตกกิ่ง *C, D, E, F, G, H, I* และ *J* นั่นเอง จากนั้นลองพิจารณาจุดแต่กิ่ง *G* ดังภาพประกอบ 6

(7)

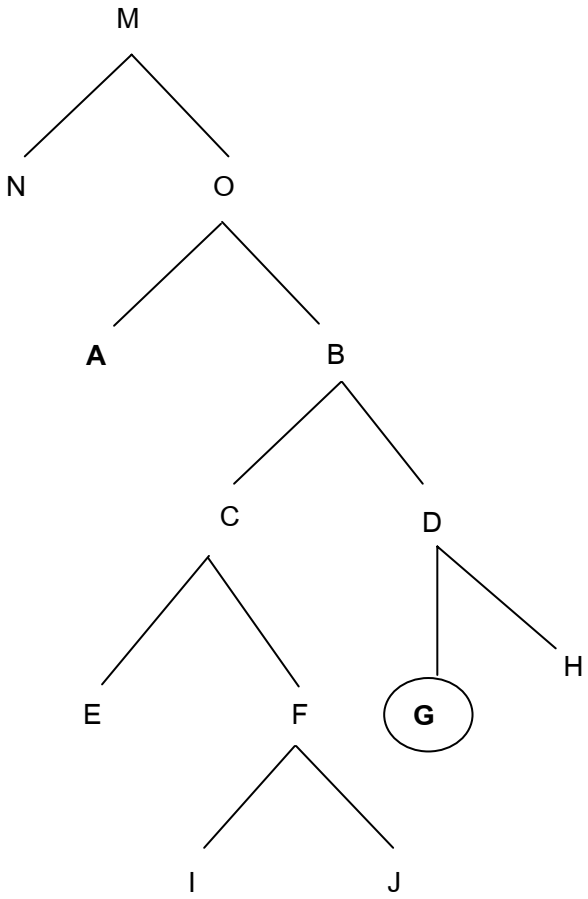

ภาพประกอบ 6 แผนภูมิต้นไม้อธิบายการบัญชาของจุดแตกกิ่งที่เป็นส่วนประกอบพี่น้อง

ที่มา: Andrew Carnie. (2002) Syntax: *A Generative Introduction*. p. 76.

จากตัวแบบเดิมข้างต้น จะเห็นได้ว่า จุดแตกกิ่ง *G* นั้นจะเป็นตัวบัญชาของจุดแตกกิ่ง *H* เพียงตัวเดียว ซึ่งจะไม่บัญชาจุดแตกกิ่ง *C, E, F, I,* หรือ *J* เงื่อนไขการ C-command จึงเป็นความสัมพันธ์กันระหว่างส่วนประกอบพี่น้อง, ป้า (Aunt), และหลาน (Niece) ซึ่งเราจะไม่พบเงื่อนไขการ C-command ในความสัมพันธ์ระหว่างเครือญาติ (Cousin) หรือแม่ (Mother) และลูก (Daughter)

นอกจากนี้ เงื่อนไขส่วนประกอบบัญชา อาจแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ ส่วนประกอบบัญชาแบบสมมาตร (Symmetric c-command) และส่วนประกอบบัญชาแบบอสมมาตร (Asymmetric c-command) ส่วนประกอบบัญชาแบบสมมาตรจะเกิดขึ้น ระหว่างส่วนประกอบพี่น้อง ซึ่งจะเป็นตัวบัญชาซึ่งกันและกัน ในขณะที่ส่วนประกอบบัญชาแบบอสมมาตร จะเกิดขึ้นระหว่างส่วนประกอบป้าและหลาน พิจารณาตัวแบบอีกครั้ง ดัง ภาพประกอบ 7

(8)

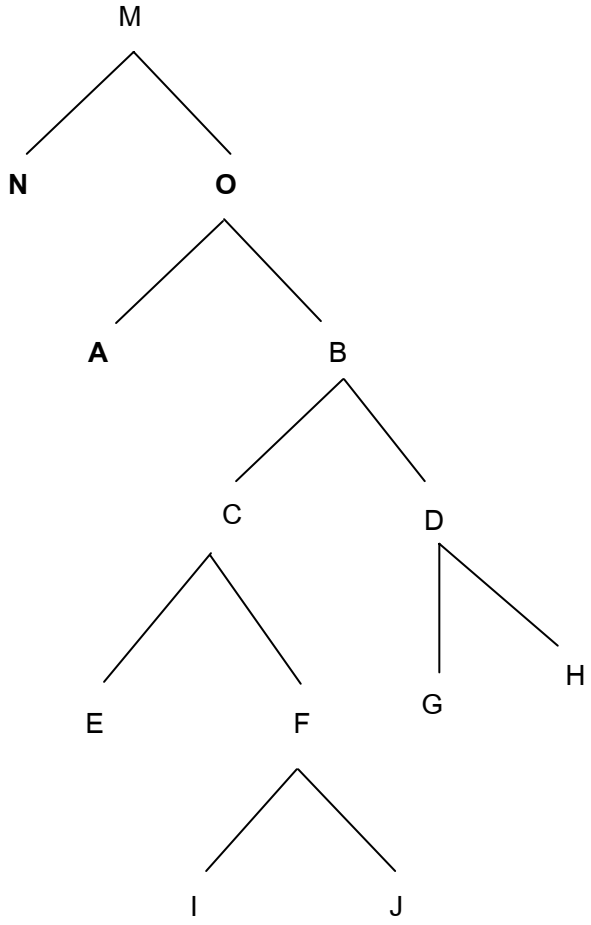

ภาพประกอบ 7 แผนภูมิต้นไม้อธิบายการบัญชาแบบสมมาตร

ที่มา: Andrew Carnie. (2002) Syntax: *A Generative Introduction*. p. 77.

จากตัวแบบจะเห็นว่า ตัวแตกกิ่ง *N* และ *O* เป็นส่วนประกอบบัญชาแบบสมมาตรเพราะสามารถเป็นตัวบัญชาของกันและกันได้ ในขณะที่จุดแตกกิ่ง *N* สามารถเป็นตัวบัญชาของจุดแตกกิ่ง *A, B, C, D, E, F, G, H, I* และ *J* แต่ในทางกลับกันจุดแตกกิ่งทั้ง 10 ตัวไม่สามารถเป็นตัวบัญชาของจุดแตกกิ่ง *N* ได้ จึงเรียกว่าส่วนประกอบบัญชาแบบอสมมาตร พิจารณาประโยคตัวอย่าง (9 ก) และ (9 ข)

(9)

ก. The fact that he has resigned won't change anything.

ข. * The fact that he hasn't resigned will change anything.

จากตัวอย่าง (9 ก) พบว่าขั้วปฏิเสธ (Polarity) *anything* ปรากฏหลังกริยาช่วย *won't* และ *hasn't* ในตัวอย่าง (9 ข) แต่ทำไมประโยค (9 ข) จึงไม่ถูกไวยากรณ์ คำตอบคือ ขั้วปฏิเสธ *anything* อยู่ในขอบเขตของกริยาช่วยแสดงการปฏิเสธ *won't* ใน (9 ก) แต่ไม่ได้อยู่ในขอบเขตของกริยาช่วยแสดงการปฏิเสธ *hasn't* ในตัวอย่าง (9 ข) พิจารณาโครงสร้าง (10) ซึ่งเป็นโครงสร้างต้นไม้ของประโยค (9 ก)

(10)

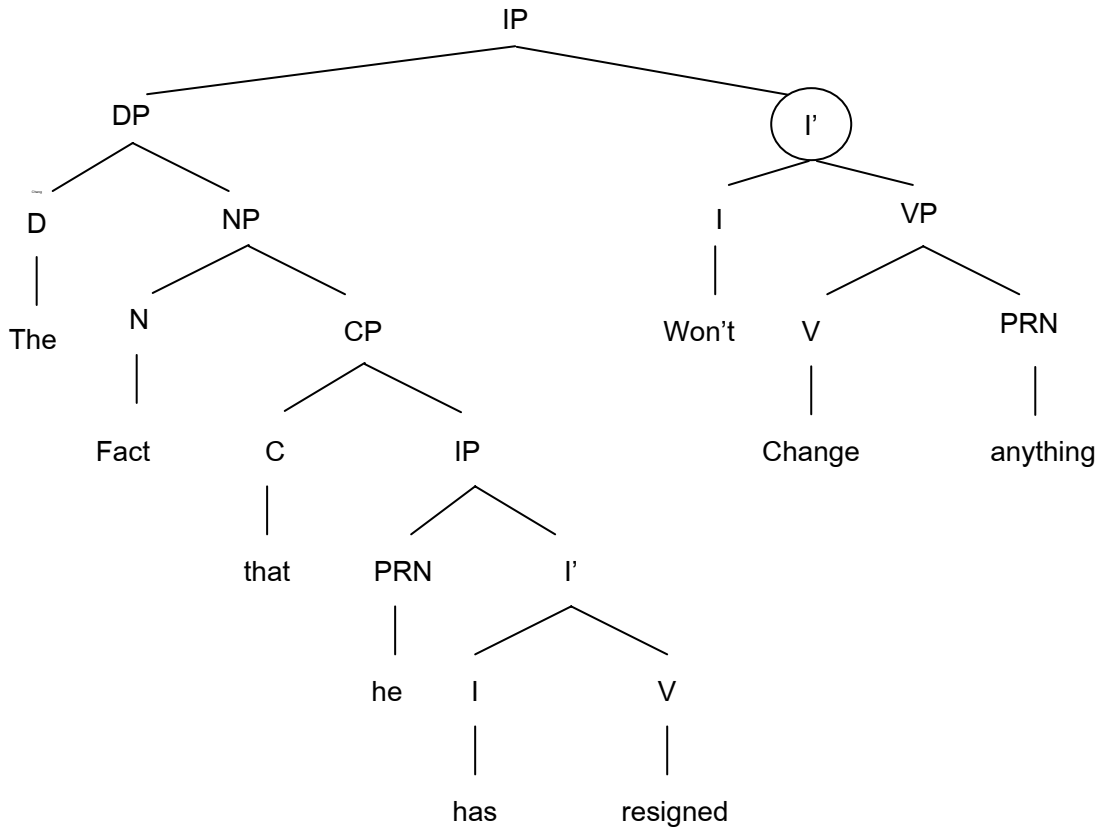

ภาพประกอบ 8 แผนภูมิต้นไม้อธิบายระดับโครงสร้างประโยคแสดงการปฏิเสธที่ถูกไวยากรณ์

ที่มา: Andrew Radford. (1997) *Syntactic theory and the structure of English: A Minimalist Approach*. p. 113.

ถ้าพิจารณาจากโครงสร้างต้นไม้ข้างต้น พบว่า กริยาช่วยแสดงการปฏิเสธ *won't* เป็นตัวกำหนดของขั้วปฏิเสธ *anything* โดยมีหน่วยคำ not (ไม่) ซึ่งมีปฏิเสธลักษณะเป็นตัวกำหนด

(Ruangjaroon. 2007) ตามเงื่อนไขของส่วนประกอบบัญชา อย่างไรก็ตามลองพิจารณาโครงสร้างภาพประกอบ 9 ซึ่งเป็นโครงสร้างต้นไม้ของประโยค (9 ข)

(11)

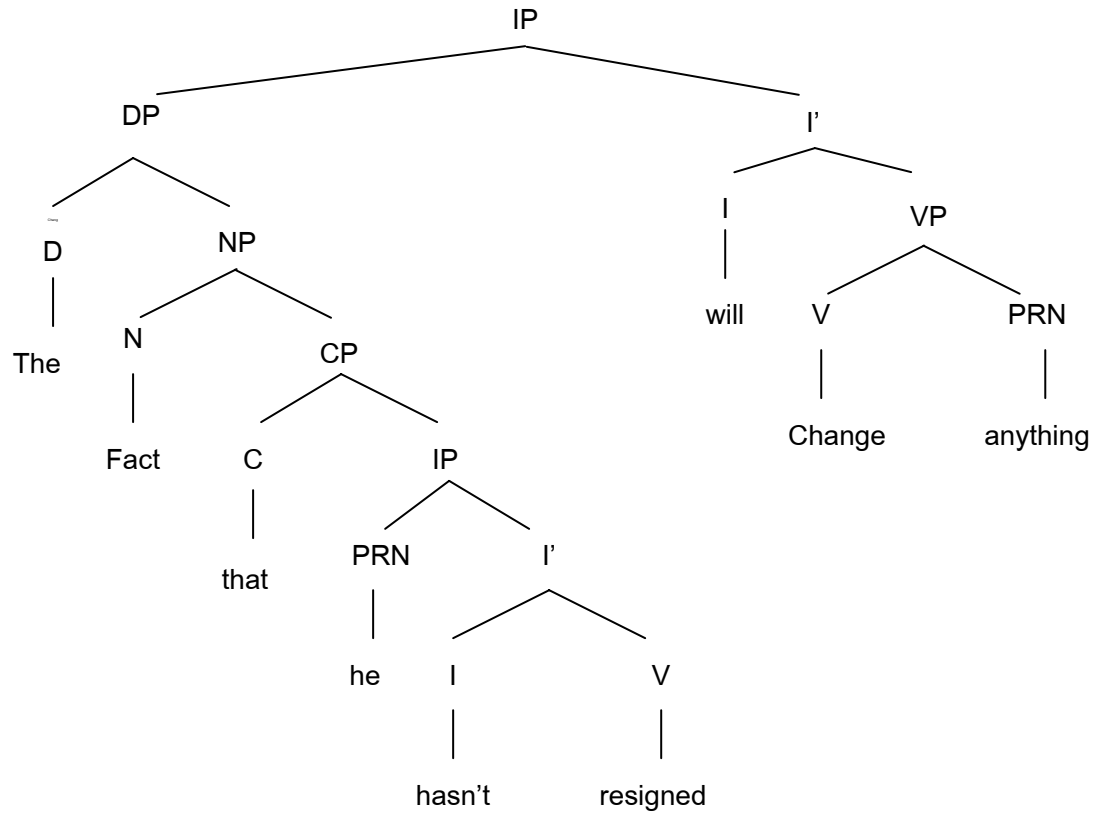

ภาพประกอบ 9 แผนภูมิต้นไม้อธิบายระดับโครงสร้างประโยคแสดงการปฏิเสธที่ผิดไวยากรณ์

ที่มา: Andrew Radford. (1997) Syntactic theory and the structure of English: *A Minimalist Approach*. p. 113.

จากโครงสร้างต้นไม้ข้างต้นพบว่า กริยาช่วยแสดงการปฏิเสธ *hasn't* มิได้เป็นตัวกำหนดของขั้วปฏิเสธ 'anything' และไม่ได้อยู่ในขอบเขตของส่วนประกอบบัญชา เพราะฉะนั้นประโยค (9 ข) จึงผิดไวยากรณ์เนื่องจากฝ่าฝืนเงื่อนไขของส่วนประกอบบัญชา นั่นเอง

จากตัวอย่างทั้งหมด สามารถกล่าวได้ว่า ตัวกำหนดต้องอยู่ในตำแหน่งที่สูงกว่าตัวแปรในภาพประกอบ ต้นไม้และต้องบัญชาตัวแปรเสมอ ในทำนองเดียวกัน ทำให้เราทราบว่า ตัวแปรจะต้องถูกกำหนดโดยตัวกำหนดเสมอ

4. การแสดงการวิเคราะห์คำแสดงคำถามของสุกัญญา เรืองจรูญ (Ruangjaroon. 2007)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยตรงและถือเป็นจุดกำเนิดของงานวิจัยนี้ก็คือ งานวิจัยของ สุกัญญา เรืองจรูญ (Ruangjaroon. 2007) ซึ่งมีชื่อเรื่องงานวิจัยว่า *The Syntax of Wh-Expressions as Variables in Thai* โดยวิจัยเกี่ยวกับคำแสดงคำถามในภาษาไทยไว้โดยใช้ทฤษฎีมินิมั่ลลิซึ่ม (Minimalism) ของ ชอมสกี้ (Chomsky. 2000) ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ระหว่างโพรบ (Probe) และ โกล (Goal) พบว่า คำแสดงคำถามในภาษาไทยมิได้ให้ความหมายแค่แสดงคำถาม แต่ยังให้ความหมายปฏิเสธ และแสดงปริมาณบางส่วนได้อีกด้วย โดยการจับคู่ลักษณ์ของโพรบโดยการคัดลอก (Copy) ทำให้การจับคู่ดังกล่าวสามารถปฏิบัติการได้ (Feature matching) สุกัญญาได้เสนอกรอบการวิเคราะห์การแสดงคำถามในภาษาไทยไว้ โดยอธิบายว่า คำแสดงคำถามในภาษาไทย ได้แก่ *ใคร อะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร* และ *ทำไม* คำแสดงการปฏิเสธ *ไม่* $[_{neg}]$ และคำแสดงคำถามตอบรับ-ปฏิเสธ *ไหม* Q $[_{yes\text{-}no}]$ ทำหน้าที่เป็นโพรบที่กำหนดความหมายและมีลักษณ์เฉพาะ กำหนดให้คำว่า *อะไร* ซึ่งเป็นตัวแปรและไม่ได้ระบุลักษณ์เฉพาะ (Unspecified feature) ดังนั้น โกล จึงค้นหาลักษณ์โดยการคัดลอกลักษณ์ของ โพรบ จึงทำให้การจับคู่ลักษณ์ปฏิบัติการได้ ตามกรอบ (12)

(12)

	โพรบ	**โกล**
ก.	[คำถามลักษณ์]	[คำถามลักษณ์]
ข.	[คำถามลักษณ์] [ลักษณ์อื่นๆ]	[คำถามลักษณ์]
ค.	[คำถามลักษณ์]	[คำถามลักษณ์] [ลักษณ์อื่นๆ]
ง.	[คำถามลักษณ์]	[ไม่กำหนดลักษณ์] [ลักษณ์อื่นๆ]

เมื่อพิจารณาตัวอย่าง (12 ก.) จะเห็นว่า ทั้งโพรบและโกลมีลักษณ์เหมือนกันนั่นคือ [คำถามลักษณ์] จึงทำให้ โพรบ และ โกล จับคู่กันได้ โดยมีตัวอย่างภาษาที่แสดงความสัมพันธ์ลักษณะนี้คือ ภาษาจีนโบราณ (Old Chinese) ซึ่งคำแสดงคำถามในภาษานี้มีเพียงคำเดียว แต่มีความหมาย ได้หลายความหมายคือ *อะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร* และ *ทำไม* โดยมีตัวอย่างความสัมพันธ์ของภาษาจีนโบราณ ดังนี้

(13) ก. yu **[he]** yan
I *what* *say*
= What can I say?

ข. Zi yu **[he]** wang

you *want* *where* *go*

= Where do you want to go?

ค. fang **he]** wei qi

Particle *when* *to be* *time*

= When will be the time?

ง. ru **[he]** sheng zai shang

you *how* *live* *at* *up*

= How will you be able to live upon the earth?

จ. wu du **[he]** hai

I *alone* *why* *harm*

= Why am I alone harmed?

ส่วนความสัมพันธ์ดังตัวอย่าง (12 ข.) เป็นความสัมพันธ์แบบ โพรบ เป็นซุปเปอร์เซ็ต (Superset) ของ โกล คือ โพรบไม่ได้มีเพียง [คำถามลักษณ์] แต่ยังมี [ลักษณ์อื่น] ด้วย ในขณะที่ โกล มีเพียง [คำถามลักษณ์] โดยจะเห็นว่า ความสัมพันธ์ลักษณะนี้จะจำกัดอยู่แค่บริบทของประโยคคำถามเท่านั้น ซึ่ง สุกัญญาคาดคะเนว่า ภาษาลักษณะนี้อาจจะใช้หน่วยคำที่แสดงคำถามแตกต่างกันในอนุพากย์ที่ต่างกันด้วย เช่น อนุพากย์ความเดียวหรืออนุพากย์ความซ้อน เป็นต้น ซึ่งในการวิจัยของ สุกัญญานั้น ไม่มีภาษาลักษณะนี้ปรากฏ

และลักษณะความสัมพันธ์ ดังตัวอย่าง (12 ค.) เป็นความสัมพันธ์แบบที่โพรบเป็น ซับเซ็ต (Subset) ของโกล จะเห็นว่า โพรบ มี [คำถามลักษณ์] เพียงลักษณะเดียว แต่ โกล กลับมี [คำถามลักษณ์] และ [ลักษณ์อื่น] ด้วย ซึ่งตัวอย่างของ [ลักษณ์อื่น] นี้ ได้แก่ [±สัตว์] หรือ [±มนุษย์] เป็นต้น โดยภาษาที่แสดงความสัมพันธ์ในลักษณะนี้ คำแสดงคำถามมักทำหน้าที่เฉพาะในประโยคคำถาม แต่จะมีหน่วยคำที่แสดงคำถามแตกต่างกัน ซึ่งหมายความว่า คำแสดงคำถามที่ต่างกันนั้นจะแตกต่างจากภาษาจีนโบราณ ดังเช่น ภาษาโยรูบา (Yorùbá) ตามตัวอย่างด้านล่าง

(14) ก. [คำถามลักษณ์], [มนุษย์ลักษณ์]

[ta] ni ó ra ìwé

who *foc4* *3sg buy book*

= Who bought a book?

ข. [คำถามลักษณ์], [วัตถุลักษณ์]

[ki] ni Adé ra

what *foc* *buy*

= What did Adé buy?

ค. [คำถามลักษณ์], [สถานที่ลักษณ์]

[níbo] ni ó ti jòro

where foc 3sg em eat.mango

= Where does she eat mangoes?

ง. [คำถามลักษณ์], [เวลาลักษณ์]

[ìgbà] wo ni ó máa ñ jòro

time when foc 3sg habprog eat.mango

= When does she eat mangoes?

จ. [คำถามลักษณ์], [วิธีลักษณ์]

[bàwo] ni Adé se tàlu

how foc em sell.drum

= How did Adé sell drum?

ฉ. [คำถามลักษณ์], [เหตุผลลักษณ์]

[nítorí] kí ni Adé se sere

reason wh foc em play

= Why did/does Adé play?

ดังตัวอย่างที่ (14) จะเห็นว่า หน่วยคำที่เป็นคำแสดงคำถามที่หมายถึง *ใคร อะไร ที่ไหน เมื่อไหร่* และ *อย่างไร* นั้น เป็นหน่วยคำที่ต่างกัน

นอกจากนี้ความสัมพันธ์ลักษณะสุดท้าย ดังตัวอย่าง (12 ง.) คือ โพรบมี [คำถามลักษณ์] ในขณะที่ โกล [ไม่กำหนดลักษณ์] และยังมี [ลักษณ์อื่น] ร่วมอยู่ด้วย สุกัญญา พบว่า ภาษาที่ตรงกับความสัมพันธ์ลักษณะนี้คือ ภาษาไทย โดยภาษาไทยเป็นภาษาที่ โพรบ มี [คำถามลักษณ์] จำกัดอยู่เฉพาะประโยคคำถาม ซึ่งต่างจาก โกล ซึ่งไม่จำกัดบริบท เพราะว่า โกล มี [ไม่ถูกกำหนดลักษณ์] หมายความว่า โกล ไม่มีลักษณ์ติดตัวมา โกล จึงต้องคัดลอกลักษณ์ของ โพรบ มา ดังนั้นจึงทำให้ โกล มีลักษณ์ปรากฏ และเกิดการจับคู่กันขึ้น โดยแสดงความสัมพันธ์ได้ ดังนี้

(15) **ประโยคแสดงการถามแบบตอบเนื้อความ**

ก. นิด เห็น **[ใคร]**

see VARIABLE. +human

= **Who** did Nit see?

ประโยคแสดงการปฏิเสธ

ข. นิด ไม่ เห็น **[ใคร]**

neg see VARIABLE. +human

= Nit did not see **anyone.**

ประโยคแสดงการถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธ

ค.	นิด	เห็น	**[ใคร]**	**มั้ย**
		see	*VARIABLE. +human*	*Q[polarity]*

= Did Nit see **someone**?

จะเห็นว่าในบริบท (15 ก.) ประโยคแสดงการถามแบบตอบเนื้อความนั้น โกล มีลักษณ์ [ไม่ถูกกำหนดลักษณ์] และมี [ลักษณ์อื่น] ด้วยเป็นลักษณะที่สอง คือ [+ มนุษย์] ดังนั้น โกล คัดลอก [คำถามลักษณ์] ของ โพรบ ซึ่งในกรณีนี้ สุกัญญา ให้เหตุผลว่า โพรบ คือ ตัวกำหนดคำแสดงคำถามรูปลักษณ์ (null Q) ซึ่งมี [คำถามลักษณ์] ติดตัวมา โกล ได้คัดลอก [คำถามลักษณ์] ดังกล่าวของ โพรบ มา จากนั้นโกล จึงมี [คำถามลักษณ์] รวมกับ [มนุษย์ลักษณ์] ก็เลยเป็นเหตุให้มีลักษณ์เช่นเดียวกับ โพรบ

ส่วนในบริบท (15 ข.) ประโยคแสดงการปฏิเสธ โกล มีลักษณ์ [ไม่ถูกกำหนดลักษณ์] และมี [ลักษณ์อื่น] คือ [+ มนุษย์] แต่ขณะที่ โพรบเ ป็นหน่วยคำแสดงปฏิเสธ (Negation) ซึ่งมี [ปฏิเสธลักษณ์] ติดตัวมา สุกัญญาได้ขยายความในกรณีนี้ว่า หน่วยคำปฏิเสธของ โพรบ ปรากฏรูป (Overt negation) และ โกล ก็ได้คัดลอก [ปฏิเสธลักษณ์] ดังนั้น โกล จึงมีความหมายเป็นคำนามที่มีลักษณ์ปฏิเสธอย่างเฉพาะเจาะจง (Anything)

และในบริบทสุดท้าย บริบท (15 ค.) ประโยคแสดงการถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธ โดย โกล มีลักษณ์ [ไม่ถูกกำหนดลักษณ์] และมี [ลักษณ์อื่น] คือ [+ มนุษย์] และได้คัดลอก [ตอบรับปฏิเสธลักษณ์] จากโพรบ นั่นก็คือ หน่วยคำแสดงคำถามประเภทตอบรับปฏิเสธ โกล จึงได้คัดลอก [ตอบรับปฏิเสธลักษณ์] จาก โพรบ ซึ่ง สุกัญญา ได้จำแนกความสัมพันธ์ระหว่าง โพรบ และ โกล ไว้ ดังตาราง 1

(16)

ตาราง 1 ตารางความสัมพันธ์ระหว่างโพรบ และ โกล

คำแสดงคำถาม	โพรบ			โกล
	[คำถามลักษณ์]	[ปฏิเสธลักษณ์]	[ตอบรับปฏิเสธลักษณ์]	
ใคร	ใคร	ไม่มีใคร	บางคน	[ไม่กำหนดลักษณ์,+ มนุษย์]
อะไร	อะไร	ไม่มีอะไร	บางอย่าง	[ไม่กำหนดลักษณ์,- มนุษย์]
ที่ไหน	ที่ไหน	ไม่มีที่ไหน	บางที่	[ไม่กำหนดลักษณ์, + สถานที่]
เมื่อไหร่	เมื่อไหร่	ไม่มีเวลาใด	บางเวลา	[ไม่กำหนดลักษณ์, + เวลา]
อย่างไร	อย่างไร	ไม่มีวิธีใด	บางวิธี	[ไม่กำหนดลักษณ์, + วิธี]
ทำไม	ทำไม	ไม่มีเหตุผลใด	บางเหตุผล	[ไม่กำหนดลักษณ์, + เหตุผล]

ที่มา : Sugunya Ruangjaroon. (2007). *The Syntax of Wh-expressions as Variables in Thai.* p. 92.

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย
2. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาและสำรวจบทความ หนังสือ งานวิจัย และวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

2. เก็บข้อมูลภาษาที่มีหน่วยคำ *ก็* และหน่วยคำ *อะไร* ในประโยคความเดียว ประโยคเงื่อนไข และคุณานุประโยค ที่ใช้ในการสนทนาจริงในชีวิตประจำวัน ซึ่งหน่วยคำ *ก็* ในโครงสร้างดังกล่าวทำหน้าที่แตกต่างจากหน่วยคำ *ก็* ที่ปกติทำหน้าที่เป็นคำเชื่อมหรือคำสันธานในภาษาไทย

3. วิเคราะห์ตัวกำหนด *ก็* และ ตัวแปร *อะไร* ที่ให้ความหมาย *ทุกอย่าง* ในประโยคความเดียว ประโยคเงื่อนไข และคุณานุประโยค และการบัญชาระหว่างตัวกำหนดกับตัวแปร

4. วิเคราะห์ความอสมมาตรของตัวแปร *อะไร* ที่ให้ความหมาย *ทุกอย่าง* ในตำแหน่งประธานและกรรม

5. สรุปผลการวิเคราะห์ อภิปรายผล และเสนอแนะ

2. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้กรอบทฤษฎีกำกับและผูกยึด (Government and Binding Theory) (Chomsky. 1981) ในการวิเคราะห์ข้อมูลภาษา ซึ่งใช้วิเคราะห์พฤติกรรมของหน่วยคำ *ก็* ที่ทำหน้าที่เป็นตัวกำหนดให้คำแสดงคำถาม *อะไร* มีความหมาย *ทุกอย่าง* เมื่อทราบพฤติกรรมดังกล่าวของหน่วยคำ *ก็* แล้วจึงวิเคราะห์ว่า การให้ความหมาย *ทุกอย่าง* ของหน่วยคำ *อะไร* นั้น เกิดขึ้นทั้งในตำแหน่งประธานและกรรมหรือไม่ โดยผู้วิจัยตั้งสมมติฐานไว้ คือ ตัวกำหนด *ก็* บัญชาตัวแปร *อะไร* ให้มีความหมาย *ทุกอย่าง* ในระดับโครงสร้างรูปแทนทางความหมาย

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้ ผู้วิจัยเสนอให้หน่วยคำ *ก็* เป็นส่วนหนึ่งของคำแสดงคำถาม *อะไร* ซึ่งเกิดจากการซ้ำคำ *อะไรอะไร* สามารถละได้โดยหน่วยคำ *ก็* ต้องปรากฏและมีความหมาย *ทุกอย่าง*

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยพบว่าการวิเคราะห์ข้อมูลภาษาชุดนี้สามารถวิเคราะห์ได้อีกลักษณะหนึ่ง คือ หน่วยคำ *ก็* เป็นตัวกำหนดให้ความหมาย *ทุกอย่าง* แก่หน่วยคำ *อะไร* ซึ่งผู้วิจัยพบปัญหาการวิเคราะห์ลักษณะนี้ว่าไม่สามารถอธิบายความอสมมาตรของหน่วยคำ *อะไร* ที่ปรากฏในตำแหน่งประธาน และกรรม

พิจารณาประโยค 3 รูปแบบ

ประโยคความเดียว

ตำแหน่งประธาน

(1) ก. *อะไรอะไร* *(ก็)แพง = ทุกอย่าง
ข. *อะไร*ก็แพง = ทุกอย่าง
ค. *อะไร*แพง = คำถาม

ตำแหน่งกรรม

(2) ก. เล็กกิน*อะไรอะไร* *(ก็)อร่อย = ทุกอย่าง
ข. เล็กกิน*อะไร*ก็อร่อย = ทุกอย่าง
ค. เล็กกิน*อะไร*อร่อย = คำถาม

ประโยคเงื่อนไข

ตำแหน่งประธาน

(3) ก. เมื่อปัญหาคลี่คลาย*อะไรอะไร* *(ก็)ดีขึ้น = ทุกอย่าง
ข. เมื่อปัญหาคลี่คลาย*อะไร*ก็ดีขึ้น = ทุกอย่าง
ค. เมื่อปัญหาคลี่คลาย*อะไร*ดีขึ้น = คำถาม

ตำแหน่งกรรม

(4) ก. ?[1] ถ้าคนเรามีความตั้งใจ เราทำ*อะไรอะไร* *(ก็)สำเร็จ = ทุกอย่าง
ข. ถ้าคนเรามีความตั้งใจ เราทำ*อะไร*ก็สำเร็จ = ทุกอย่าง
ค. * ถ้าคนเรามีความตั้งใจ เราทำ*อะไร*สำเร็จ

[1] ประโยค (4ก) เจ้าของภาษาอาจไม่ยอมรับการซ้ำคำของหน่วยคำ *อะไรอะไร* แต่จะยอมรับประโยค (4 ข) มากกว่า

คุณานุประโยค

ตำแหน่งประธาน

(5) ก. * *อะไรอะไร* *(ก็)ที่ตกลงมาโดนเล็ก

ข. * *อะไรก็ที่*ตกลงมาโดนเล็ก

ค. *อะไรที่*ตกลงมาโดนเล็ก = คำถาม

ตำแหน่งกรรม

(6) ก. * เขาซื้อรถ*อะไรอะไร* *(ก็)ที่ราคาแพง

ข. * เขาซื้อรถ*อะไรก็ที่*ราคาแพง

ค. * เขาซื้อรถ*อะไรที่*ราคาแพง

จะเห็นว่า หน่วยคำ *อะไร* มีความหมาย *ทุกอย่าง* ในตำแหน่งประธานและกรรม (1 ก) และ (2 ก) และสามารถละ *อะไร* ได้ใน (1 ข) และ (2 ข) แต่ยังคงให้ความหมาย *ทุกอย่าง* ในขณะที่ (1 ค) และ (2 ค) หน่วยคำ *อะไร* ไม่มีความหมายของคำว่า *ทุกอย่าง* แต่กลับเป็นคำแสดงคำถามที่ต้องการคำตอบ (1 ค) คำตอบเป็น (X) (X) มีค่าเท่ากับ X = {รถ, บ้าน, เสื้อผ้า ...} (2 ค) ตำตอบเป็น X = {ขนม, ข้าว, ส้มตำ ...จากหลักฐานที่ได้บ่งบอกว่า *ก็* เป็นตัวกำหนดให้ความหมาย *ทุกอย่าง* ไม่ใช่การซ้ำคำ

คำแสดงคำถาม *อะไร* เช่นเดียวกันกับประโยคเงื่อนไข ผู้วิจัยพบว่า ในประโยคเงื่อนไข หน่วยคำ *อะไร* มีพฤติกรรมคล้ายกับที่ปรากฏในประโยคความเดียว (3 ก – ข) และ (4 ก – ข) ในขณะที่ (3 ค) เป็นคำถามที่ต้องการคำตอบ (4 ค) เป็นประโยคที่ผิดไวยากรณ์ คำแสดงคำถามที่ต้องการคำตอบไม่สามารถปรากฏในประโยคเงื่อนไข ในทำนองเดียวกัน *อะไรอะไรก็* มีพฤติกรรมต่างจากประโยคความเดียวและประโยคเงื่อนไข (1 ก – ข) และ (4 ก – ข) คือ ไม่สามารถปรากฏในคุณานุประโยคได้ทั้งตำแหน่งประธานและกรรมจะทำให้ประโยคผิดไวยากรณ์

พิจารณาข้อมูลภาษา (1 – 6) เราสามารถวิเคราะห์ได้ 2 ลักษณะ ได้แก่

1. *ก็* เป็นหน่วยคำซึ่งเป็นส่วนประกอบติดกับหน่วยคำ *อะไร* (Adjacency) หรือ
2. *ก็* เป็นตัวกำหนดให้ความหมายแก่ตัวแปร *อะไร* ซึ่งไม่มีความหมายในตัวเอง

การวิเคราะห์ลักษณะที่ 2 จะผ่าฝืนกฎอยู่หลายประการ ตามหลักของการผูกยึด (Binding) ตัวกำหนดต้องบัญชา (C-command) ตัวแปร เพื่อให้ความหมายในระดับรูปแทนทางเสียง (Phonetic form) หรือ รูปแทนทางความหมาย (Logical form)

งานวิจัยของ สุกัญญา เรืองจรูญ (2007) ค้นพบว่า ตัวกำหนด Probe มีอยู่ 3 ตัว คือ $[Q_{(wh)}]$ [Neg] และ $[Q_{yes\text{-}no}]$ ซึ่งบัญชาตัวแปร X ถ้าเราจะใช้การวิเคราะห์ลักษณะเดียวกัน เราค้นพบปัญหา เนื่องจากสุกัญญาใช้กฎการบัญชาของตัวกำหนดที่ต้องบัญชาตัวแปรที่ใกล้ที่สุด เป็นข้อจำกัดในการเลือกตัวกำหนด พิจารณาประโยค (1 ก) ที่สามารถแสดงกฎการบัญชาของตัวกำหนดที่ต้องบัญชาตัวแปรที่ใกล้ที่สุดในตำแหน่งประธานได้ตาม (7)

(7)

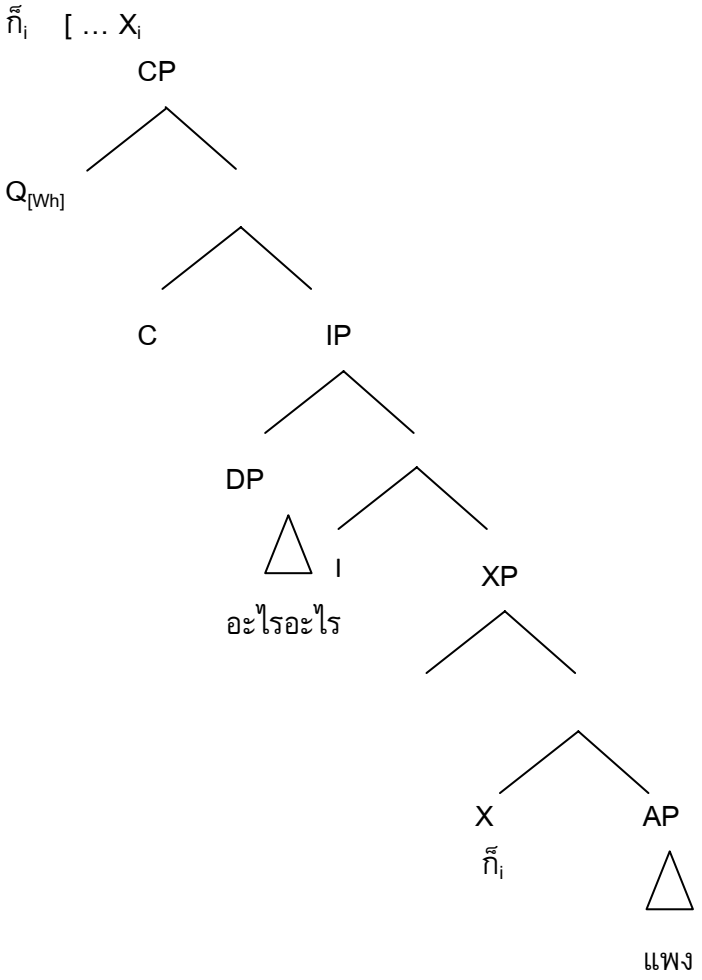

ภาพประกอบ 10 แสดงการบัญชาของหน่วยคำ *ก็* และ $Q_{[Wh]}$ ตามกฎการบัญชาของตัวกำหนดที่ต้องบัญชาตัวแปรที่ใกล้ที่สุดในตำแหน่งประธาน

ในทำนองเดียวกัน พิจารณาประโยค (2 ก) ที่สามารถแสดงกฎการบัญชาของตัวกำหนดที่ต้องบัญชาตัวแปรที่ใกล้ที่สุดในตำแหน่งกรรมตาม (8)

(8)

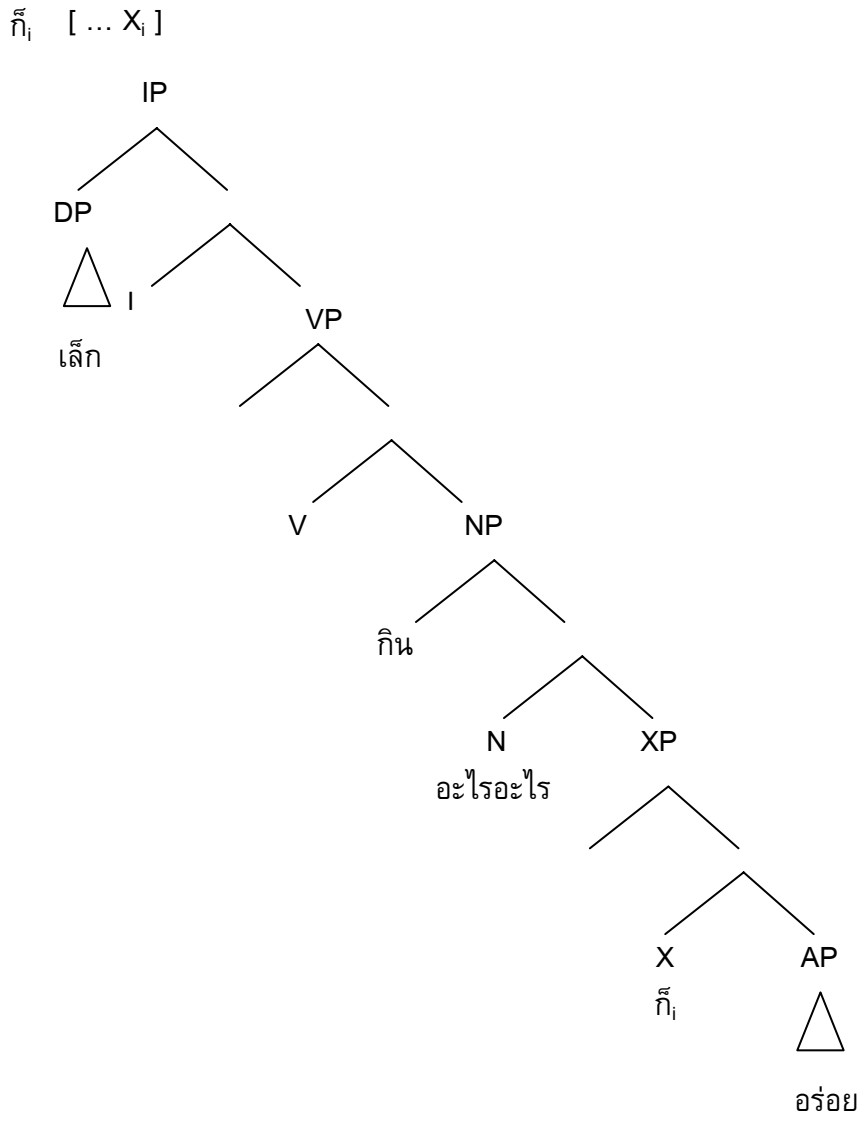

ภาพประกอบ 11 แสดงการบัญชาของหน่วยคำ *ก็* และ $Q_{[Wh]}$ ตามกฎการบัญชาของตัวกำหนดที่ต้องบัญชาตัวแปรที่ใกล้ที่สุดในตำแหน่งกรรม

จากแผนภูมิต้นไม้ (7) จะเห็นว่า เมื่อคำแสดงคำถาม *อะไร* ปรากฏอยู่ในตำแหน่งประธาน $Q_{[Wh]}$ บัญชา *อะไรอะไร* ตามทฤษฎีผูกยึด ในแง่การละเมิดกฎการบัญชาที่ตัวกำหนดต้องบัญชาตัวแปรที่ใกล้ที่สุดนั้นพบว่ามีระยะห่างเท่ากัน แต่ $Q_{[Wh]}$ อยู่สูงกว่า ในกรณีนี้ เราก็จะคาดการณ์ว่า $Q_{[Wh]}$ ต้องเป็นตัวกำหนดความหมาย ไม่ใช่ *ก็* ในทำนองเดียวกันในตำแหน่งกรรมจากภาพประกอบ (8) ปรากฏตัวกำหนดเพียงตัวเดียวคือหน่วยคำ *ก็* และอยู่ต่ำกว่าตัวแปร *อะไร* ทำให้เราอาจแย้งได้ว่า *ก็* บัญชาตัวแปร *อะไร* ในระดับรูปแทนทางความหมายในภาษาไทย ซึ่งในกรณีที่ปรากฏตัวกำหนดถึง 2 ตัว

คือ $Q_{[Wh]}$ และ *ก็* ดังในภาพประกอบ (7) เราก็ยังไม่สามารถตัดสินได้ว่า $Q_{[Wh]}$ และ *ก็* อะไรอยู่ใกล้ตัวแปร *อะไร* มากกว่ากัน

วิธีทดสอบ ผู้วิจัยทดสอบโดยใช้ตัวกำหนด [Neg] ซึ่งปรากฏรูป พิจารณาประโยค

(9) ก. *อะไรอะไร* *(ก็)ไม่แพง = ทุกอย่าง
ข. *อะไร* *(ก็)ไม่แพง = ทุกอย่าง
ค. *อะไร*ไม่แพง = คำถาม

(10) ก. เล็กกิน *อะไรอะไร* *(ก็)ไม่อร่อย = ทุกอย่าง
ข. เล็กกิน *อะไร* *(ก็)ไม่อร่อย = ทุกอย่าง
ค. เล็กกิน*อะไร*ไม่อร่อย = คำถาม

จากข้อมูลภาษา *อะไร* มีความหมาย *ทุกอย่าง* ได้แก่ *ทุกอย่างไม่แพง ทุกอย่างไม่อร่อย* ใน (9ก-ข) และ (10ก-ข) ตามลำดับ แสดงว่า *ก็* เป็นตัวกำหนด ไม่ใช่ [Neg] พิจารณาข้อมูลภาษา (11-12) ซึ่งมีตัวกำหนดปรากฏรูปเป็น $Q_{(Yes\text{-}No)}$[2]

(11) ก. *อะไรอะไร* *(ก็)ไม่แพงใช่ไหม = ทุกอย่าง
ข. *อะไร* *(ก็)ไม่แพงใช่ไหม = ทุกอย่าง
ค. **อะไร*ไม่แพงใช่ไหม

(12) ก. เล็กกิน*อะไรอะไร* *(ก็)อร่อยใช่ไหม = ทุกอย่าง
ข. เล็กกิน*อะไร* *(ก็)อร่อยใช่ไหม = ทุกอย่าง
ค. *เล็กกิน*อะไร*อร่อยใช่ไหม

---

[2] สุกัญญา เรืองจรูญ (2007) กล่าวถึงประโยคคำถามประเภทตอบรับปฏิเสธว่ามักมีตัวบ่งชี้ตอบรับปฏิเสธ เช่น *ไหม มั้ย หรือไม่ ใช่ไหม ใช่หรือไม่* ปรากฏอยู่หลังประโยค โดยหน่วยคำ *ไหม* และ *มั้ย* เป็นหน่วยคำย่อยของหน่วยคำแสดงการปฏิเสธ *ไม่* ซึ่งประโยคคำถามประเภทตอบรับปฏิเสธในภาษาไทย มักปรากฏหน่วยคำ *หรือไม่* ปรากฏหลังประโยคแสดงความขัดแย้ง โดยแสดงความหมายของประโยคข้างหน้า และข้างหลังในทางตรงกันข้าม (Disjunctive morpheme) ในกรณีที่มีการละหน่วยคำ *หรือ* หน่วยคำ *ไม่* ก็จะไม่ปรากฏในประโยคเช่นเดียวกัน แต่จะปรากฏหน่วยคำย่อย *ไหม* หรือ *มั้ย* หลังประโยคแทน พิจารณา

ก. เล็กชอบใหญ่*หรือไม่* (ชอบ)
ข. เล็กชอบใหญ่*มั้ย*

นอกจากนี้ สุกัญญาพบว่าหน่วยคำ *ไม่* และหน่วยคำย่อย *มั้ย* และ *ไหม* ไม่สามารถปรากฏอยู่ในประโยคเดียวกันได้ โดยจะทำให้เป็นประโยคผิดไวยากรณ์ ซึ่งเรียกปรากฏการณ์นี้ว่า การแจกแจงแบบสับหลีก (Complementary distribution) แต่หน่วยคำ *ไม่* สามารถปรากฏร่วมกับหน่วยคำ *เหรอ* ซึ่งเป็นหน่วยคำย่อยของ *หรือ* โดยเป็นประโยคคำถามประเภทตอบรับปฏิเสธแบบ Tag question พิจารณา

ก. *เล็ก*ไม่*ชอบใหญ่*มั้ย*
ข. เล็ก*ไม่*ชอบใหญ่*เหรอ*

จากข้อมูลภาษา (9 – 10) แสดงให้เห็นว่า *ก็* อยู่ใกล้กับ *อะไร* มากกว่า *ไม่* และข้อมูลภาษา (11 – 12) หน่วยคำ *ก็* ก็อยู่ใกล้กับ *อะไร* มากกว่า *ไม่* และ *ใช่ไหม* และกำหนดความหมายให้ตัวแปร *อะไร* เราก็อาจจะแย้งได้ว่า *ก็* เป็นตัวกำหนดในระดับรูปแทนทางความหมาย โดย *ทุกอย่าง* ให้ขอบเขตครอบคลุมทั้งประโยค แต่ข้อโต้แย้งนี้ ก็ไม่สามารถอธิบายปัญหาข้อมูลภาษา (1) ได้เนื่องจากตัวกำหนดต้องบัญชาตัวแปร ซึ่งจะเห็นได้ว่าตัวกำหนด *ก็* ในตำแหน่งประธานและกรรมไม่ได้บัญชาคำแสดงคำถาม *อะไร* ในโครงสร้างระดับผิว เราอาจตั้งข้อโต้แย้งได้ว่า ตัวกำหนดย้ายไปบัญชาตัวแปรในโครงสร้างระดับรูปแทนทางความหมาย ซึ่งจำเป็นต้องมีหลักฐานการย้ายจากงานวิจัยของ สุกัญญา เรืองจรูญ (Ruangjaroon. 2007) ไม่พบหลักฐานยืนยันว่าภาษาไทยมีการย้ายคำแสดงคำถามในระดับโครงสร้างความหมาย ด้วยเหตุผลดังกล่าว การวิเคราะห์ *ก็* ให้เป็นตัวกำหนดความหมายจึงไม่ค่อยหนักแน่นเท่าไหร่

คราวนี้พิจารณาการวิเคราะห์ *ก็* เป็นส่วนหนึ่งของหน่วยคำ *อะไรอะไรก็* ว่าสามารถแก้ปัญหาที่ผู้วิจัยพบในการวิเคราะห์ที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น โดยการวิเคราะห์อีกทางเลือกหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นไปได้คือ *การซ้ำคำ*[3] การวิเคราะห์หน่วยคำที่มีการซ้ำคำแล้วให้ความหมาย *ทุกอย่าง* แต่การซ้ำคำของคำแสดงคำถามต้องมีหน่วยคำ *ก็* เป็นส่วนหนึ่งของหน่วยคำ

---

[3] กฤษณา สมบัติ (2553) กล่าวถึงคำซ้ำไว้ในงานวิจัยเรื่องคำแสดงภาพลักษณ์ในภาษาไทยถิ่น อำเภอแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่ไว้ ดังนี้

คำการซ้ำคำ คือ การนำคำเดี่ยวมาซ้ำกัน 2 ครั้ง ซึ่งทำให้มีความหมายมากขึ้น ทำให้ชัดเจนขึ้น หรือมีปริมาณน้อยลง ลดการเน้นความสำคัญลง โดยการซ้ำคำสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ 1) คำซ้ำประเภทซ้ำทั้งคำ (Full reduplication) และ 2) คำซ้ำประเภทซ้ำบางส่วน (Partial reduplication) โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. คำซ้ำประเภทซ้ำทั้งคำ คือ การซ้ำคำที่มี 1 พยางค์มาซ้ำกัน 2 ครั้ง โดยไม่มีการเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์และมีความหมาย โดยการซ้ำคำประเภทซ้ำทั้งคำนี้ สามารถแบ่งออกได้เป็น 5 รูปแบบ ได้แก่

1.1 การซ้ำคำที่มีความหมายเป็นพหูพจน์ (Plural) เช่น เด็กเด็ก หนุ่มหนุ่ม เป็นต้น

1.2 การซ้ำคำที่เกิดจากการเลียนเสียงธรรมชาติ (Onomatopoeic words) เช่น พรำพรำ ซู่ซู่ เป็นต้น

1.3 การซ้ำคำที่มีความหมายที่มากขึ้น (Too much or quantity) เช่น มากมาก เร็วเร็ว เป็นต้น

1.4 การซ้ำคำที่มีความหมายน้อยลง (Diminutive) เช่น เล็กเล็ก น้อยน้อย เป็นต้น

1.5 การซ้ำคำที่มีความหมายร่วมด้วยกัน (Together) เช่น ไปไป มามา เป็นต้น

2. คำซ้ำประเภทซ้ำบางส่วน คือ การซ้ำพยัญชนะต้นพยางค์ หรือสระ หรือพยัญชนะท้ายพยางค์ หรือส่วนใดส่วนหนึ่ง โดยมีการเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์และมีความหมายใหม่

คำซ้ำบางส่วน 2 พยางค์ คือ การซ้ำที่พยัญชนะต้นพยางค์และพยัญชนะท้ายพยางค์ โดยมีการเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ และเปลี่ยนเสียงสระ เช่น กุ๊บกิ๊บ ยึกยัก เป็นต้น

คำซ้ำบางส่วน 4 พยางค์ คือ การซ้ำเฉพาะตำแหน่งเดิมที่ 1 กับตำแหน่งที่ 3 และในตำแหน่งที่ 2 และ 4 (Fix segment)โดยซ้ำที่พยัญชนะและมีการเปลี่ยนเสียงสระและวรรณยุกต์ เช่น กระซิบกระซาบ ขยุกขยิก เป็นต้น

พิจารณาข้อมูลภาษาการซ้ำคำของคำแสดงคำถาม *อะไร* ที่มีหน่วยคำ *ก็* เป็นส่วนหนึ่งของหน่วยคำ (13 – 14)

ตำแหน่งประธาน

(13) ก. *อะไรอะไร* *(ก็)แพง = ทุกอย่าง
ข. *อะไร*ก็แพง = ทุกอย่าง
ค. *อะไร*แพง = คำถาม

ตำแหน่งกรรม

(14) ก. เล็กกิน*อะไรอะไร* *(ก็)อร่อย = ทุกอย่าง
ข. เล็กกิน*อะไร*ก็อร่อย = ทุกอย่าง
ค. เล็กกิน*อะไร*อร่อย = คำถาม

จะเห็นว่าการซ้ำคำของคำแสดงคำถาม *อะไร* แล้วให้ความหมาย *ทุกอย่าง* ได้นั้น ต้องมีคำว่า *ก็* ปรากฏร่วมเป็นหน่วยคำเดียวกันใน (13 ก) และ (14 ก) โดยปรากฏได้ทั้งในตำแหน่งประธานและกรรม และยังไม่ฝ่าฝืนกฎการบัญชาของตัวกำหนดที่ต้องบัญชาตัวแปรที่ใกล้ที่สุด และเนื่องจากการวิเคราะห์ลักษณะนี้เป็นการแก้ปัญหาที่หนักแน่นกว่าการวิเคราะห์แรก ผู้วิจัยจึงทดสอบให้หน่วยคำ *ก็* ปรากฏร่วมกับการซ้ำคำของคำแสดงคำถาม *ใคร* ซึ่งเป็นอาร์กิวเม้นท์เช่นเดียวกันกับคำแสดงคำถาม *อะไร* ตามข้อมูลภาษา (15 – 16)

ตำแหน่งประธาน

(15) ก. *ใครใคร* *(ก็)รักเล็ก = ทุกคน
ข. *ใคร* *(ก็)รักเล็ก = ทุกคน
ค. *ใคร*รักเล็ก = คำถาม

คำซ้ำบางส่วน สามารถแบ่งเป็น 2 รูปแบบ ได้แก่

1. การซ้ำคำบางส่วนที่มีการเปลี่ยนแปลงเสียงวรรณยุกต์ทำให้มีความหมายเน้นขึ้น (Intensifier) เช่น ดี๊ดี อิ๊มอิ่ม เป็นต้น โดยเกิดที่พยัญชนะต้นพยางค์และพยัญชนะท้ายพยางค์

2. การซ้ำคำที่มีการแจกแจงแบบสับหลีก (Distributive) เช่น หวุดหวิด ยึกยัก เป็นต้น ซึ่งเกิดการซ้ำขึ้นที่พยัญชนะต้นพยางค์และพยัญชนะท้ายพยางค์ โดยมีการเปลี่ยนเสียงสระรูปเดิมเป็นสระรูปใหม่

ตำแหน่งกรรม

(16) ก. เล็กมอง*ใครใคร* *(ก็)สวย = ทุกคน
ข. เล็กมอง*ใคร* *(ก็)สวย = ทุกคน
ค. เล็กมอง*ใคร*สวย = คำถาม

ข้อมูล (15 – 16) แสดงให้เห็นว่าเมื่อหน่วยคำ *ก็* ปรากฏร่วมเป็นหน่วยคำเดียวกันกับคำแสดงคำถามซ้ำ *ใครใคร* ก็จะให้ความหมาย *ทุกคน*

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่าการซ้ำคำของคำแสดงคำถาม *อะไร* ที่มีหน่วยคำ *ก็* เป็นส่วนหนึ่งของหน่วยคำ สามารถปรากฏในรูปประโยคเปรียบเทียบขั้นกว่า ซึ่งมักปรากฏตัวบ่งชี้ การเปรียบเทียบขั้นกว่า *กว่า* ในประโยคได้เช่นเดียวกัน พิจารณา

(17) ก. *อะไรอะไรก็*แย่กว่าที่ฉันคิด = ทุกอย่าง
ข. *อะไรก็*แย่กว่าที่ฉันคิด = ทุกอย่าง
ค. *อะไร*แย่กว่าที่ฉันคิด = คำถาม

(18) ก. *อะไรอะไรก็*ดีกว่า = ทุกอย่าง
ข. *อะไรก็*ดีกว่า = ทุกอย่าง
ค. *อะไร*ดีกว่า = คำถาม

จากการวิเคราะห์คำแสดงคำถาม *อะไร* ที่ให้ความหมาย *ทุกอย่าง* พบว่า หน่วยคำ *ก็* ทำหน้าที่บัญชาคำแสดงคำถาม *อะไร* ให้มีความหมาย *ทุกอย่าง* ในระดับโครงสร้างรูปแทนทางความหมาย แต่การบัญชานี้กลับพบการละเมิดกฎการบัญชาที่ตัวกำหนดต้องบัญชาตัวแปรที่ใกล้ที่สุด นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบการวิเคราะห์อีกหนึ่งลักษณะ คือ *ก็* เป็นหน่วยคำซึ่งประกอบติดกับหน่วยคำ *อะไร* และการซ้ำคำ *อะไรอะไร* ซึ่งทำให้ *อะไร* มีความหมาย *ทุกอย่าง*

บทที่ 5
สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้เป็นการวิเคราะห์หน่วยคำ *อะไร* ที่ให้ความหมาย *ทุกอย่าง* โดยมีหน่วยคำ *ก็* ที่ทำหน้าที่ได้ทั้งเสมือนเป็นตัวกำหนดความหมายให้แก่ตัวแปร *อะไร* และยังเป็นหน่วยคำเดียวกันกับหน่วยคำ *อะไร* ในรูปประโยคความเดียว ประโยคเงื่อนไข และคุณานุประโยค ผู้วิจัยจึงขอสรุปสาระสำคัญและผลการวิเคราะห์ พร้อมให้ข้อเสนอแนะ ดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์ตัวกำหนด *ก็* และ ตัวแปร *อะไร* ที่ให้ความหมาย *ทุกอย่าง* ในประโยคความเดียว ประโยคเงื่อนไข และคุณานุประโยค และการบัญชาระหว่างตัวกำหนดกับตัวแปร

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย
2. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย

1.1 ศึกษาและสำรวจบทความ หนังสือ งานวิจัย และวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

1.2 เก็บข้อมูลภาษาที่มีหน่วยคำ *ก็* และหน่วยคำ *อะไร* ในประโยคความเดียว ประโยคเงื่อนไข และคุณานุประโยค ที่ใช้ในการสนทนาจริงในชีวิตประจำวัน ซึ่งหน่วยคำ *ก็* ในโครงสร้างดังกล่าวทำหน้าที่แตกต่างจากหน่วยคำ *ก็* ที่ปกติทำหน้าที่เป็นคำเชื่อมหรือคำสันธานในภาษาไทย

1.3 วิเคราะห์ตัวกำหนด *ก็* และ ตัวแปร *อะไร* ที่ให้ความหมาย *ทุกอย่าง* ในประโยคความเดียว ประโยคเงื่อนไข และคุณานุประโยค และการบัญชาระหว่างตัวกำหนดกับตัวแปร

1.4 วิเคราะห์ความอสมมาตรของตัวแปร *อะไร* ที่ให้ความหมาย *ทุกอย่าง* ในตำแหน่งประธานและกรรม

1.5 สรุปผลการวิเคราะห์ อภิปรายผล และเสนอแนะ

2. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้กรอบทฤษฎีกำกับและผูกยึด (Government and Binding Theory) Chomsky. 1981) ในการวิเคราะห์ข้อมูลภาษา ซึ่งใช้วิเคราะห์พฤติกรรมของหน่วยคำ *ก็* ที่ทำหน้าที่เป็นตัวกำหนดให้คำแสดงคำถาม *อะไร* มีความหมาย *ทุกอย่าง* เมื่อทราบพฤติกรรมดังกล่าวของหน่วยคำ *ก็* แล้วจึง

วิเคราะห์ว่าการให้ความหมาย *ทุกอย่าง* ของหน่วยคำ *อะไร* นั้น เกิดขึ้นทั้งในตำแหน่งประธานและกรรมหรือไม่ โดยผู้วิจัยตั้งสมมติฐานไว้คือ ตัวกำหนด *ก็* บัญชาตัวแปร *อะไร* ให้มีความหมาย *ทุกอย่าง* ในระดับโครงสร้างรูปแทนทางความหมาย

สรุปผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลภาษาที่ปรากฏหน่วยคำ *ก็* และคำแสดงคำถาม *อะไร* ที่ให้ความหมาย *ทุกอย่าง* ใน 3 รูปแบบประโยค ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคเงื่อนไข และคุณานุประโยค พบการวิเคราะห์ที่ทำให้คำแสดงคำถาม *อะไร* ให้ความหมาย *ทุกอย่าง* เป็น 2 ลักษณะ คือ 1) หน่วยคำ *ก็* เป็นตัวกำหนดความหมายแก่ตัวแปร *อะไร* ซึ่งไม่มีความหมายในตัวเอง โดยเกิดในระดับโครงสร้างรูปแทนทางความหมาย และ 2) หน่วยคำ *ก็* เป็นหน่วยคำซึ่งเป็นประกอบติดกับหน่วยคำ *อะไร* และการซ้ำคำ *อะไรอะไร*

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากตัวกำหนดต้องบัญชาตัวแปร เพื่อให้ความหมาย แต่ตัวกำหนด *ก็* ในตำแหน่งประธานและกรรมไม่ได้บัญชาคำแสดงคำถาม *อะไร* ในโครงสร้างผิว ซึ่งเกิดข้อโต้แย้งว่าตัวกำหนดที่ย้ายไปบัญชาตัวแปรในโครงสร้างระดับรูปแทนความหมายนั้นต้องมีหลักฐานการย้าย แต่มีนักวิจัยไม่พบหลักฐานยืนยันว่า ในภาษาไทยมีการย้ายคำแสดงคำถามในระดับโครงสร้างระดับ รูปแทนทางความหมาย ด้วยเหตุนี้การวิเคราะห์ในลักษณะแรก จึงไม่ค่อยหนักแน่นเท่าใดนัก และจากเหตุนี้การเคราะห์ในลักษณะที่ 2 ที่ว่า *ก็* เป็นส่วนหนึ่งของหน่วยคำ *อะไร* จึงใช้อธิบายการให้ความหมายของหน่วยคำ *อะไร* และรูปซ้ำ *อะไรอะไร* ที่ให้ความหมาย *ทุกอย่าง* ได้ครอบคลุมในบริบทต่างๆ ทั้งในตำแหน่งประธานและกรรมได้มีน้ำหนักกว่า

นอกจากนี้ ผู้วิจัยไม่พบความอสมมาตรของตัวแปร *อะไร* ที่ให้ความหมาย *ทุกอย่าง* ทั้งในตำแหน่งประธานและกรรม กล่าวคือ ในรูปประโยคแต่ละประเภท ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคเงื่อนไข และคุณานุประโยคนั้น ตัวแปร *อะไร* ให้ความหมาย *ทุกอย่าง* และไม่ให้ความหมาย *ทุกอย่าง* ในตำแหน่งประธานและกรรมเหมือนกัน ดังนี้ ในประโยคความเดียว ตัวแปร *อะไร* ให้ความหมาย *ทุกอย่าง* ทั้งในตำแหน่งประธานและกรรม เช่นเดียวกับประโยคเงื่อนไข ที่ตัวแปร *อะไร* ก็ยังให้ความหมาย *ทุกอย่าง* ทั้งในตำแหน่งประธานและกรรม แต่มีเฉพาะในคุณานุประโยคที่ทั้งในตำแหน่งประธานและกรรมตัวแปร *อะไร* ไม่ได้ให้ความหมาย *ทุกอย่าง* เพราะฉะนั้นจึงไม่พบความอสมมาตรในตำแหน่งประธานและกรรมในรูปประโยคเดียวกัน

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยพบประเด็นที่น่าสนใจ ดังนี้

1. การบัญชาระหว่างตัวกำหนดและตัวแปรนั้น ตัวกำหนดต้องอยู่สูงกว่าตัวแปรในแผนภูมิต้นไม้ แต่ตัวกำหนด *ก็* ไม่เป็นไปตามหลักการบัญชาโดย *ก็* อยู่ต่ำกว่าตัวแปร *อะไร* ทั้งในโครงสร้างผิว และแผนภูมิต้นไม้ อีกทั้งมีการฝ่าฝืนกฎการบัญชาของตัวกำหนดที่ต้องบัญชาตัวแปรที่ใกล้ที่สุด เมื่อกล่าวว่า

มีการย้ายตัวกำหนดไปบัญชาตัวแปรในระดับรูปแทนทางความหมาย เพราะฉะนั้นอะไรก็ตามที่ฝ่าฝืนกฎก็มักจะใช้อธิบายสิ่งต่างๆ ไม่ครอบคลุม และยังกลับไม่พบหลักฐานยืนยันแน่นอน เพราะฉะนั้นหลักการบัญชาอาจจะยังไม่ครอบคลุมในการอธิบายการให้ความหมาย *ทุกอย่าง* ของตัวแปร *อะไร* ได้ ดังนั้นจึงต้องใช้การวิเคราะห์ที่สามารถอธิบายการให้ความหมาย *ทุกอย่าง* ของตัวแปร *อะไร* ที่ครอบคลุมและหนักแน่นกว่า นั่นคือ การเป็นส่วนประกอบติดของหน่วยคำ *ก็* กับหน่วยคำ *อะไร* และการซ้ำคำ *อะไรอะไร* แล้วให้ความหมาย *ทุกอย่าง* โดยที่ไม่ฝ่าฝืนกฎใดเลย

2. ประโยคความเดียวบางรูปแบบมีหน่วยคำ *ก็* ที่ทำให้หน่วยคำ *อะไร* ให้ความหมาย *ทุกอย่าง* แต่ไม่ได้เป็นหน่วยคำเดียวกันกับ *อะไร* และเมื่อตัดหน่วยคำ *ก็* ออกไป ประโยคดังกล่าวกลับเป็นประโยคที่ผิดไวยากรณ์ ซึ่งในทั้งนี้จะเห็นว่า *ก็* ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นตัวกำหนดให้ตัวแปร *อะไร* มีความหมาย *ทุกอย่าง* แต่กลับทำหน้าที่เป็นคำสันธานตามหน้าที่เดิมพิจารณา

(1) ก. *อะไรอะไร*เล็กก็บ่น = ทุกอย่าง
ข. *อะไร*เล็กก็บ่น = ทุกอย่าง
ค. **อะไร*เล็กบ่น

(2) ก. *อะไรอะไร*เล็กก็ไม่มีปัญหา = ทุกอย่าง
ข. *อะไร*เล็กก็ไม่มีปัญหา = ทุกอย่าง
ค. **อะไร*เล็กไม่มีปัญหา

3. ประโยคบางประโยคที่มีหน่วยคำ *ก็* ติดกับหน่วยคำ อะไร แต่มิได้เป็นหน่วยคำเดียวกัน และ *ก็* ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นตัวกำหนด นอกจากนี้ *อะไร* หรือ *อะไรอะไร* ก็ไม่ได้ให้ความหมาย *ทุกอย่าง* พิจารณา

(3) ก. แม่บอก*อะไรอะไรก็*ให้เชื่อ
ข. แม่บอก*อะไรก็*ให้เชื่อ
ค. ? แม่บอก*อะไร*ให้เชื่อ

(4) ก. เธอมี*อะไรอะไรก็*ไปทำ
ข. เธอมีอะไรก็ไปทำ
ค. ? เธอมีอะไรไปทำ

จากประโยค (3 ก – ข) และ (4 ก – ข) *ก็* ทำหน้าที่เป็นคำเชื่อมในเดี่ยว โดยมีความหมายบอกผล ที่ใช้บอกให้รู้ว่าเหตุการณ์ในอนุพากย์หลักนั้น เป็นผลสืบเนื่องมาจากเหตุการณ์ในอนุพากย์หลักที่นำมาก่อน (พนมพร สิงหพันธุ์. 2525)

4. หน่วยคำ *อะไรก็* และ *อะไรอะไรก็* สามารถใช้คาดคะเนถึงคำแสดงคำถามอื่นๆ ว่า เมื่อเกิดการปรากฏร่วมกันของคำแสดงคำถามเป็นหน่วยเดียวกันกับ *ก็* หน่วยคำนั้นจะให้ความหมาย *ทุก* หรือ *ทั้งหมด* นอกเหนือจากคำแสดงคำถาม *ใคร* ที่ได้กล่าวไว้ในผลการวิเคราะห์ พิจารณาข้อมูลภาษาแสดงการซ้ำคำของคำแสดงคำถาม (5 – 6)[1]

(5) ก. *ที่ไหนที่ไหน* *(ก็) มีฝนตก = ทุกที่
ข. *ที่ไหน*ก็มีฝนตก = ทุกที่
ค. *ที่ไหน*มีฝนตก = คำถาม

(6) ก. *เมื่อไหร่เมื่อไหร่* *(ก็)มีเธอ = ทุกเวลา
ข. *เมื่อไหร่*ก็มีเธอ = ทุกเวลา
ค. ? *เมื่อไหร่*มีเธอ = คำถาม

ข้อมูลภาษา (5 ก – ข) และ (6 ก – ข) เมื่อปรากฏคำแสดงคำถามร่วมกับ *ก็* คำแสดงคำถามดังกล่าวให้ความหมาย *ทุกที่ ทุกเวลา* ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม ข้อมูลภาษา (6) มีการละประธาน ซึ่งเมื่อมีการเติมประธานให้เป็นประโยคสมบูรณ์ คำแสดงคำถาม *เมื่อไหร่* และ *เมื่อไหร่เมื่อไหร่* จะไม่อยู่ติดกับหน่วยคำ *ก็* และไม่เป็นหน่วยคำเดียวกัน หน่วยคำ *ก็* จึง ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นตัวกำหนด แต่เป็นคำสันธานตามข้อมูลภาษา (7) ซึ่งตรงกับการอภิปรายผลข้อที่ 2

(7) ก. *เมื่อไหร่เมื่อไหร่* ฉัน*(ก็)มีเธอ = ทุกเวลา
ข. *เมื่อไหร่*ฉันก็มีเธอ = ทุกเวลา
ค. ? *เมื่อไหร่*ฉันมีเธอ = คำถาม

พิจารณาข้อมูลภาษาการซ้ำคำของคำแสดงคำถาม *ทำไม* และ *อย่างไร* (8 – 9)

(8) ก. * *ทำไมทำไม*ฝน*(ก็) ตก
ข. * *ทำไม*ฝนก็ตก
ค. *? ทำไม*ฝนตก = คำถาม

(9) ก. * *อย่างไรอย่างไร**(ก็)ฝนตก
ข. * *อย่างไร**(ก็)ฝนตก
ค. * *อย่างไร*ฝนตก

[1] ข้อมูลภาษาแสดงคำแสดงคำถาม *ที่ไหน เมื่อไหร่ ทำไม* และ *อย่างไร* เป็นส่วนขยายรวม (Adjunct) โดยไม่มีตำแหน่งประธานหรือกรรม และเป็นข้อมูลที่เพิ่มเติมเข้ามาในประโยค

สังเกตว่าข้อมูลภาษา (8 ก – ข) และ (9 ก – ข) คำแสดงคำถาม *ทำไม* และ *อย่างไร* ไม่สามารถซ้ำคำและปรากฏร่วมกับหน่วยคำ *ก็* มีความหมายว่า ทุกเหตุผล และ *ทุกวิธี* ได้ และเป็นประโยคที่ไม่สื่อความใดๆ แต่เมื่อใดที่ *ทำไมทำไม ทำไม อย่างไรอย่างไร* และ*อย่างไร* ไม่อยู่ติดกับหน่วยคำ *ก็ ก็* ก็จะทำหน้าที่เป็นคำสันธาน พิจารณา

(10) ก. * *ทำไมทำไม*ฝน*(ก็) ตก
ข. * *ทำไม*ฝนก็ตก
ค. *? ทำไม*ฝนตก = คำถาม

(11) ก. *อย่างไรอย่างไร*ฝน*(ก็)ตก
ข. *อย่างไร*ฝน*(ก็)ตก
ค. * *อย่างไร*ฝนตก

จากข้อมูลภาษา (10 ก – ข) แสดงให้เห็นว่า คำแสดงคำถาม *ทำไม* ไม่สามารถซ้ำคำหรือปรากฏร่วมกับหน่วยคำ *ก็* ได้เลย และยังทำให้ประโยคผิดไวยากรณ์ แต่ *อย่างไร* ในข้อมูลภาษา (11 ก – ข) สามารถซ้ำคำและปรากฏร่วมกับ *ก็* ได้ แต่ต้องไม่อยู่ติดกับหน่วยคำ *ก็* และ *ก็* ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นตัวกำหนดความหมายให้ *อย่างไร* มีความหมาย *ทุกวิธี*

ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่า เกิดความอสมมาตรในการให้ความหมาย *ทั้งหมด* ของคำแสดงคำถามประเภทอาร์กิวเม้นท์ และส่วนขยายรวม (Arguments and adjunct asymmetry) กล่าวคือ คำแสดง *อะไร* และ *ใคร* ซึ่งเป็นอาร์กิวเม้นท์ เมื่อปรากฏร่วมเป็นหน่วยคำเดียวกับหน่วยคำ *ก็* สามารถให้ความหมาย *ทุกอย่าง* และ *ทุกคน* ได้ ส่วนคำแสดงคำถามที่เป็นส่วนขยายรวม *ที่ไหน* และ *เมื่อไหร่* เมื่อปรากฏอยู่ติดกับ *ก็* สามารถให้ความหมาย *ทุกที่* และ *ทุกเวลา* ได้เช่นกัน ในขณะที่ *ทำไม* และ *อย่างไร* เมื่ออยู่ติดกับ *ก็* เป็นหน่วยคำเดียวกัน กลับไม่สามารถให้ความหมาย *ทุกเหตุผล* และ *ทุกวิธี* ได้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

เนื่องจากงานวิจัยนี้มีขอบเขตการวิจัยเพื่อวิเคราะห์คำแสดงคำถาม *อะไร* กับหน่วยคำ *ก็* ใน 3 รูปแบบประโยค ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคเงื่อนไข และคุณานุประโยค ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอเสนอประเด็นที่น่าสนใจเพื่อเป็นประโยชน์ในการทำวิจัยในครั้งต่อไป ดังนี้

1. วิเคราะห์คำแสดงคำถามอื่น เช่น *ใคร ที่ไหน เมื่อไหร่ ทำไม* และ *อย่างไร* ที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำ *ก็* ที่ให้ความหมาย *ทั้งหมด*

2. วิเคราะห์การให้ความหมาย *ทุกอย่าง* ในรูปแบบประโยคอื่น เช่น ประโยคความรวมและประโยคคำสั่ง หรือประโยคความซ้อนในรูปแบบอื่น เป็นต้น

3. วิเคราะห์คำแสดงคำถาม *อะไร* ในแขนงอื่น เช่น ด้านสัทวิทยา วิทยาหน่วยคำ หรืออรรถศาสตร์ เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กฤษณา สมบัติ. (2553). *คำแสดงภาพลักษณ์ในภาษาไทยถิ่น อำเภอแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่.* ปริญญานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ณัฐพร พานโพธิ์ทอง. (2539ก). การวิเคราะห์ประโยคคำถามประเภทให้ตอบเนื้อความในภาษาไทยตามแนวทฤษฎี Government & Binding. *ภาษาและวรรณคดีไทย*. 13: 95 – 100.

----------. (2543ข). ไวยากรณ์เก่า-ใหม่ของ Noam Chomsky : จาก TG ถึง GB และ MP. *ภาษาและวรรณคดีไทย*. 17: 120 – 144.

นววรรณ พันธุเมธา. (2544ก). *คลังคำ.* กรุงเทพฯ: อมรินทร์.

----------. (2549ข). *ไวยากรณ์ไทย.* กรุงเทพฯ: คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พนมพร สิงหพันธุ์. (2524). *วิเคราะห์การใช้คำ "ก็" ในภาษาไทย.* ปริญญานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). *ศัพท์ภาษาศาสตร์ฉบับราชบัณฑิตยสถาน*. กรุงเทพฯ: สหมิตรพริ้นติ้ง.

อุปกิตศิลปสาร, พระยา. (2531). *หลักภาษาไทย: อักขรวิธี-วจีวิภาค-วากยสัมพันธ์-ฉันทลักษณ์.* กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

Bhamoraput, Amara. (1972). *Final Particles in Thai.* Master's thesis. (Linguistics). Rhode Island: Brown University. Photocopied.

Carnie, Andrew. (2002). *Syntax : A Generative Introduction.* Miami: Blackwell Publishing.

Cheng-The; & James, Huang. (1982). *Logical Relations in Chinese and the Theory of Grammar.* Dissertation, Ph.D. (Linguistics and Philosophy). Massachusetts: The Massachusetts Institute of Technology. Photocopied.

Chomsky, Noam. (1981). *Lectures on Government and Binding*. New York: Foris.

Görgülü, Emrah. (1998). *Variable Wh-words in Turkish*. Dissertation, Ph.D. (Linguistics). Massachusetts: The Massachusetts Institute of Technology. Photocopied.

Iwasaki, Shoichi.; & Ingkaphirom, Preeya. (2005). *A Reference Grammar of Thai.* Cambridge: Cambridge University Press.

Jo-Wang, Lin. (1996). *Polarity Licensing and Wh-phrases Quantification in Chinese.* Dissertation, Ph.D. (Linguistics). Massachusetts: The University of Massachusetts Amherst. Photocopied.

Panpothong, Natthaporn. (2001). Is there Wh-movement in Thai?. *Essays in Tai Linguistics.* Bangkok: Chulalongkorn University Press. 53 – 61.

Radford, Andrew. (1997). *Syntactic Theory and The Structure of English: A Minimalist Approach.* Cambridge: Cambridge University Press.

Ruangjaroon, Sugunya. (2007). The Syntax of Wh-expressions as Variables in Thai. *Language Research.* 43(1): 77 – 147.

Watanabe, Akira. (1997). Wh-in-istu Languages. In *The Handbook of Contemporary Syntactic Theory*. pp. 203 – 225. Oxford: Blackwell Publishers.

Wiese, Heike. (1999). Wh-Words are not 'Interrogative' Pronouns: the Derivation of Interrogative Interpretations for Constituent Questions. In *Questions: Multiple Perspectives on a Common Phenomenon. Language and Discourse Series.* Liverpool: University of Liverpool Press.

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	กานต์สินี ช่วยเพ็ญชัยภัทร
วันเดือนปีเกิด	29 เมษายน 2524
สถานที่เกิด	จังหวัดสุโขทัย
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	โรงเรียนไผทอุดมศึกษา 201 ถ.วิภาวดีรังสิต แขวงตลาดบางเขน เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ 10210
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ครูผู้สอน
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนไผทอุดมศึกษา 201 ถ.วิภาวดีรังสิต แขวงตลาดบางเขน เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ 10210
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2541	มัธยมศึกษาปีที่ 6 จาก โรงเรียนสววรค์อนันต์วิทยา จังหวัดสุโขทัย
พ.ศ. 2545	ศิลปศาสตร์บัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ จาก มหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก
พ.ศ. 2553	การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ